

universitātes avīze

Otrdiena,
4. decembris,
2001. gads

Latvijas Universitātes izdevums (iznāk kopš 25.09.1922.)

N° 7

JAUNUMI

Gids - tā ir Latvijas interese

Ik gadus Latvijas Universitātē tiek izveidotas aizvien jaunas un jaunas mācību programmas. Laiks parāda, ka ir nepieciešami kvalificēti speciālisti dažādās jomās. Šajā reizē par tūrisma gidem. Programmas izveidotāja ir LU docente, vēstures zinātņu doktore VIJA DAUKŠTE.

Strādāju Centrālās un Austrumeiropas vēstures katedrā

Esmu studentiem lasījusi dažādus lekciju kursus, bet pēdējā laikā – par šī reģiona viduslaiku vēsturi. Šajā semestrī atrodos radošajā atvaļinājumā. Gatavoju jaunus kursus, lasu jaunāko literatūru. Plānots doties uz Vāciju, Rostoku, lai apmeklētu tūrisma bibliotēku. Vācieši allaž nopietni pētījuši Centrālās un Austrumeiropas vēstures problēmas. Tur dabūšu jaunāko literatūru un strādāšu tālāk pie šī kursa. Reģions šobrīd ir ļoti aktuāls, tajā skaitā Balkāni. Izskaidrot, kas tur notiek šodien, var tikai tad, ja zina, kā tas viss ir vēsturiski veidojies.

Šajā gadā uzņēmos sagatavot divas jaunas programmas

Tās ir profesionālo studiju programmas, un vienu no tām jau apgūst studenti. Tā ir divgadīgā profesionālo studiju programma – otrā līmeņa augstākā profesionālā izglītība ar kvalifikāciju – tūrisma gids. Programmā studē cilvēki, kam jau ir akadēmiskā izglītība – bakalaura, maģistra diploms vai augstākās izglītības diploms. Studijas ilgst divus gadus, un rezultātā tiek iegūta kvalifikācija: tūrisma gids.

Otra programma Izglītības un zinātnes ministrijā vēl nesāņēma licenci. Tā orientēta uz auditoriju, kas beidz vidusskolu, un iecerēta kā četru gadu studiju programma, kuru apgūstot, jaunieši iegūtu augstāko profesionālo izglītību ar kvalifikāciju: tūrisma gids. Pie šīs programmas vēl ir jāpiestrādā. Esmu aizsākusi sarunas ar kolēģiem Ekonomikas un vadības fakultātē, lai programmu paplašinātu. Lai, to absolvējot, jaunais cilvēks būtu mobilāks darba tirgū. Mēģināsim strādāt pie tā, lai nākamajā mācību gadā jaunieši varētu uzsākt studijas arī četrgadīgajā programmā.

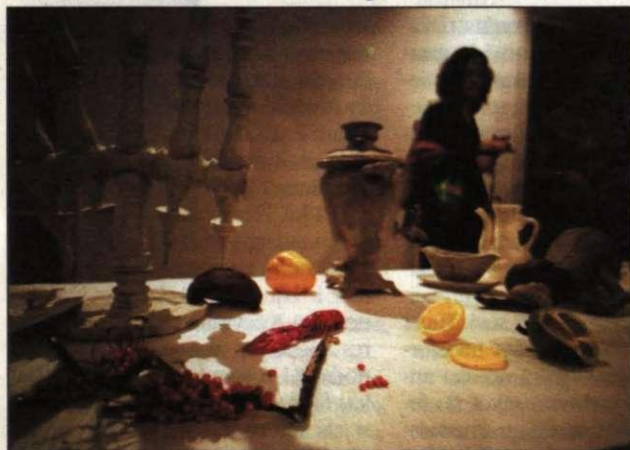
Valstis, kur attīstīta tūrisma industrija, strādā licencēti gidi

Latvijā ir tā, ka nekur neprasa šādu izglītību un stāstīt to, ko zina, nevienam nav liegts. Valstis, kur ar tūrisma peļņa lielu naudu, ir sakārtota gan tūrisma atbilstošā infrastruktūra, dažādu garantēto pakalpojumu sfēra, gan arī intelektuālā puse. Proti, ir sagatavoti gidi, kas strādā ar valsti iebraukušajiem tūristiem.

Četrgadīgajā programmā mēs liksim klāt dažādu kursu bloku, lai sagatavotu cilvēku uzņēmējdarbībai. Lai viņi, piemēram, varētu būt mazo tūrisma firmu vadītāji. Studentu apmācībās aicināsim talkā kolēģus – ekonomistus un juristus.

2. lpp. ▶

Dzires Basteja bulvāri

Kopš 19. novembra galerijā "Bastejs" atvērta LU Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes Tēlotājas mākslas katedras studentu darbu izstāde "Dzires". Tās nosaukums radās nejauši, pēc kārtējās semestra darbu skates darbnīcā uz galda ieraugot studentu mācību uzdevuma darbu kolekciju, kas atgādināja nenokoptu svētku galdu. Radās ideja parādīt visai interesantos un neparastos traukus, augļu un ēdienu modeļus līdzīgā veidā izstādē.

2. lpp. ▶

SVEICAM

LU Studentu teātrim - 55

Izbraucienā uz Dobeles vidusskolu. Centrā režisors Visvaldis Klintonš

Šogad LU Studentu teātris svinēs 55 gadu jubileju. LU Ķīmijas fakultātes aktu zālē 10. decembrī plkst. 18.00 par godu lielajam notikumam tiks izrādīta A. J. Stendera "Lustesspēle no zemnieka, kas par muižnieku tapa pārvērsts, jeb Žūpu Bērtulis".

Mazs ieskats LU Studentu teātra vēsturē...

LU Studentu teātris, toreiz LVU Drāmas ansamblis, pirmo reizi atklātībā parādījās 1946. gadā ar dzejas un mūzikas kompozīciju "Dziedājums par Frici Gaili". Teātra izveidotāja un pirmā vadītāja bija režisore Elvira Elksne, kas kolektīvā darbojās līdz 1950. gadam.

No 1952. līdz 1964. gadam teātri vadīja režisore Nora Katlape, šajā laikā iestudējot daudzas izrādes, tajā skaitā arī K. Goldoni "Divu kungu kalps", I. Turgeņeva "Priekšvakara", V. Šekspīra "Vētra" u. c. Tolaik mēģinājumos mēdza piedalīties arī aktieris Žanis Katlaps.

60. gadu beigās un 70. gadu sākums LU Studentu teātrim saistās ar Imanta Adernaņa darbības laiku. Pie viņa iestudējumiem pieskaitāma Studentu teātra 25 gadu jubilejas izrāde - Raiņa "Pūt, vējiņi!", arī V. Šekspīra "Spitnieces savaldīšana", V. Rozova "Lido dzērves" u. c.

I. Adermanis atceras: "No Drāmas ansambļa man ir nācies divreiz atvadīties. 1952. gada pavasarī es tur spēlēju savu pēdējo pašdarbības lomu (...) un [1974. gadā] jau kā režisors veidoju savu pēdējo pašdarbības izrādi (...). Tātad LVU Drāmas ansamblim es varu pateikties par savu divkārtēju izvadīšanu profesionāļos."

Nākamos 19 gadus Studentu teātri vadīja Ārijs Geikins. Šī režisora darbības laikā teātris ieguva Tautas teātra nosaukumu. 1977. gadā, viņam iestudējot J. Jurkāna lugu "Dzērvi", par kustību konsultantu tiek pieaicināts Ansis Rūtentāls. 1978. gadā Studentu teātri izveidoja kustību grupa A. Rūtentāla vadībā, kas vēlāk kļuva par Anša Rūtentāla Kustību teātri.

Kopš 1993. gada LU Studentu teātri vada Visvaldis Klintonš, kurš iestudējis tādas izrādes kā M. de Golderodis "Eskoriāls", E. Lēmanes "Solterra", L. Stumbres "Loto".

Tagad...

Pašlaik Studentu teātra repertuārā ir divas izrādes – V. Viņģantes luga "Palmas zaļo vienmēr" un Jaunā Stendera lokalizējums "Lustesspēle no zemnieka, kas par muižnieku tapa pārvērsts, jeb Žūpu Bērtulis". Katru gadu teātris piedalās teātra festivālā Jelgavā, Dobelē, Limbažos un citur.

Viņi saka tā:

Janīna Brance (Ed. Smiļģa teātra muzeja darbiniece, teātra speciāliste, zinātniece)

Ar LU Studentu teātri man attiecības ir visbiedriskākās. Ciešāki kontakti radās Dobelē, teātra festivālā "Pitons" apmēram pirms trim gadiem, kad LU Studentu teātris piedalījās ar Leldes Stumbres "Loto". Šā gada oktobrī LU Studentu teātri uzaiicināju uz Eduarda Smiļģa muzeju nospēlēt A. J. Stendera "Žūpu Bērtuli". Kāpēc? Tādēļ, ka tas sen nebija parādījies uz teātra skatuves. V. Klintonš no A. J. Stendera "Žūpu Bērtuļa" "nopurinājis" putekļus, un ir tapusi izrāde ar mūsdienu skatījumu, Bērtuļa tēla ieliekot arī narkomānu. Režisors lauž komēdijas žanru un veido psiholoģisku traģēdiju. Gadsimtu gaitā

4. lpp. ▶

Šajā numurā:

Rubrikai "Sports" jauns autors
- 6.lpp.

Jauna rubrika - "Mūzikas stūris"
- 7.lpp.

REDAKTORES SLEJA

Kāpēc Studentu padomes lapā jeb LU Studentu padomes izdevumā bija balts laukums?

Jāsāk ar atkāpi. Pirms vairākiem gadiem Studentu padomes pārstāvji vērsās LU laikraksta "Universitātes Avīze" redakcijā ar lūgumu piešķirt papildu slejas viņu informācijai. Tā tapa LU SP pielikums. Tā kā tas kļuva regulārs, tad tika nodēvēts par LU SP lapu.

"UA" darbinieki palīdzēja tekstus rediģēt, es kā redaktore – maketēt, bet datortehniskā – izveidot tehnisko maketu. Mākslinieciskā maketa izveidi SP lapas veidotāji drīz apguva paši. Par to mums prieks, bet ir teiciens - "apetite rodas ēdot". Iepriekšējā sasaukuma LU SP priekšsēdētāja Ilona Bauda reiz ienāca redakcijā un man klusi paziņoja, ka SP grasās "Universitātes Avīzi" pārņemt savās rokās. Atteicu, ka Studentu padome nav mani ievēlējusi šajā amatā un diez vai ir pilnvarota arī atlaist, tāpat arī citus ilggadējos štata darbiniekus. Šaubījāties, kā veidosies avīzes liktenis, jo materiālus SP pārstāvji bieži nodēvēja ar nokavēšanos vai dažkārt laika trūkuma dēļ neiesniedza vispār. Šobrīd Studentu padomes lapu veido Jānis Palkavnieks.

Pirms divām nedēļām "Universitātes Avīzes" redakcijā ienāca profesors Voldemārs Veics un vēlējās tikties ar puisi, kas viņa lekcijas laikā ienācis un apsēdies virsdzērbēs. Uz jautājumu, kas viņš būtu, atbildējis, ka no Universitātes avīzes. Profesors turpinājis lekciju, tad "avīzes pārstāvis" līcis viņam nostāties pie tāfeles, lai varētu labāk nofotografēt. Profesors V. Veics stāstīja, ka bijis iecietīgs, ja reiz laikraksta darbiniekam tā jādara savs darbs.

Jutos pārsteigta, jo "UA" redakcija ar tādu uzdevumu nebija sūtījusi ne korespondentu, ne fotogrāfu. Arī darba stils mums ir cits. Pirms intervijas piesakām vizīti, un fotogrāfs savu darbu dara, intervējamos netraucējot. Interesējos Studentu padomē un jautāju, vai viņi bijuši profesora V. Veica lekcijā. Jā, izrādās, bijuši, jo esot saņēmuši vēstuli no konkrēta studenta un devušies aizstāvēt studentu intereses pie vēstulē norādītā pasniedzēja. Jānis Palkavnieks gan teicis, ka viņš ir no Studentu padomes avīzes.

Profesors V. Veics aicināja arī "UA" pārstāvjus apmeklēt viņa lekcijas, pat iepriekš nebrīdinot, lai justu gaisotni u. tml.

Profesors tā isti nesaprata, kas tā bijusi par vēstuli un ko

2. lpp. ▶

REDAKTORES
SLEJAKāpēc
Studentu
padomes
lapā
jeb LU
Studentu
padomes
izdevumā
bija balts
laukums?

◀ 1. lpp.

viņam pārmet. Izlasījusi SP jeb Jana Adsona gatavoto materiālu, sapratu, ka SP lapas veidotājiem ļoti grības kādu pikantību. Iepriekšējā numurā tika demonstrēti bioloģu plikumi, tagad būtu cita rozinīte. Intervija gaužām skolnieciska. Piedodiet, studenti, bet jūsu uzvedība dažkārt tiešām ir skolnieciska, turklāt ļoti pašpārliecināta.

Iespējams, profesors bija satraucies, jo savā lekcijā, kuru dzirdēju, vairākkārt pārteicās un sajauca studentu uzvārdus. Lekcijā notika arī studentu priekšlasījumi. Profesors godīgi atzinās, ka ir jautājumi, kuros viņš uzzina kaut ko jaunu no studentu referātiem. Vēroju studentes. Daža cītīgi pierakstīja visu dzirdēto, dažā brīžiem lasīja pavisam citu literatūru, dažā klausījās, bet dažā – vīpsnāja, taču bija interese un vēlēšanās diskutēt.

Arī šajā lekcijā profesors ieteica nākt auditorijas priekšā droši un stalti, ko iepriekšējās lekcijas tēma bijusi stāja un uzvedība.

Vai jums kādreiz mājās ir aizrādīts, lai sēžat taisnu muguru? Vai kādreiz esat dzirdējuši sakām: "Beidzies augstskolu, bet nezina, kā jāuzvedas!" Tad var atbildēt: "Man tādas lietas nemāca!" Bet, ja lekciju sauc "Uzvedības un saskarsmes kultūra", tad acimredzot pasniedzēja pienākums ir norādīt uz nepilnībām uzvedībā. Jautājums, cik faktiski tas tiek darīts un cik dzirdīgas ausis klausās.

Jāņa Palkavnieka jeb Jana Adsona uzvedība un raksts man šķīta tikpat netaktisks, cik minētie pasniedzēja aizrādījumi anonīmā studenta vēstulē.

Jānis man zvanīja: "Brinkmane, vai tiesa, ka esat aizliegusi izdot SP lapu?" Atbildēju, ka SP lapu neesmu aizliegusi izdot, bet uzskatu, ka nav jāpublicē šāds materiāls par cilvēku, kamēr nav nopietni uzklauts arī viņa viedoklis. Īpaši, ja šis cilvēks ir gatavs uz atklātu sarunu.

Tāda, lūk, sanāca Brinkmanes cenzūra, kā manu viedokli nodēvēja Jānis Palkavnieks no Studentu padomes.

Pilnā vārdā mani sauc Ilze Brinkmane, un esmu LU laikraksta "Universitātes Avīze" galvenā redaktore. Noproto, ka Universitātē laiks izdot arī "Studentu Padomes Avīzi".

P. S. "UA" Nr. 6 ietvaros "Studentu Padomes Lapa" neiznāca vispār, jo kārtējo reizi tika nokavēti materiālu iesniegšanas laiki. Datorspeciālists Guntars Stepāns šoreiz bija principiāls (bez galvenās redaktores iespaidošanas). Daru zināmu, ka SP lapa ir pilnīgi neatkarīgs izdevums un "UA" redakcijas darbinieki tikai rediģē tekstus literāri, aplauz tos datorā un nogādā no tipogrāfijas pie lasītājiem.

ILZE BRINKMANE

JAUNUMI

Dzires Basteja bulvārī

LU galerijā "Bastejs" skatītāju vērtēšanai arī Helgas Ingeborgas Melnbārdes fotoimpresijas un TLMS "Vāpe" vizuāli plastiskās mākslas izstāde "Liedaga ritmi"

◀ 1. lpp.

Uz galda izvietoti trauki "papje-maše" tehnikā, ko darinājuši 2. kursa studenti, demonstrē viņu roku prasmi, savukārt ēdienu modeļu da-

rināšana no 3. kursa studentiem prasījusi izkoptas novērošanas spējas, tehnisku izdomu un atjautību. Savākti vienuviet, šie priekšmeti veido izstādes vizuālo centru, bet dziru satu-

Gids - tā ir Latvijas interese

Divgadīgajā profesionālajā studiju programmā slodze ir liela

Pamatkodolu studiju programmā veido vēsture, kultūras vēsture, ģeogrāfija. Studenti apgūst arī psiholoģiju, ievadu tūrismā, tūrisma ģeogrāfiju, tūrisma pārvaldību. Pamats – profesionāla gida sagatavošana. Tas nozīmē fundamentālas zināšanas kultūras vēsturē, ģeogrāfijā un citās jomās. Protams, arī valodas. Studenti apgūst abas modernās – vācu un angļu valodu, neliela studentu grupiņa – zviedru valodu. Tas, ko tu zini, jāprot pasniegt vairākās valodās.

Latvijai Eiropas tūrisma tirgū ejams savs ceļš

Jādomā par to, kas būs tie tūristi, kas pie mums atbrauks: uz dienu, divām, nedēļu. Tās nebūs nedēļas, un tie nebūs garie vasaras atvaļinājumi. Atbrauks cilvēki, kam interesē, ko šī zeme nozīmē: kādi ir tās ļaudis, kāda ir vēsture, kā te pāri ir klājušās dažādas kultūras. Skaidrs, ka ir vajadzīgs kāds, kas valsti var prezentēt. Tā nav privāta darīšana, tā nav manu studentu privāta interese. Tā ir valsts interese. Gids ir pirmais cilvēks, kas prezentē valsti.

Lielākoties pie mums ierodas tūris-

ti no Skandināvijas, Vācijas, arī no citām Eiropas zemēm. Nereti cilvēki gados, kas nevēlas gulēt jūmalā, bet vēlas redzēt zemi, saprast cilvēkus. Tātad nepietiek ar labu ceļu un viesnīcām (tā ir lieta par sevi, kas ir vajadzīga). Ir vajadzīgs cilvēks, partneris (profesionāls). Ciemiņi jautā: "Kāpēc šim namam ir tāds portāls? Kad ir celta šī viduslaiku pils? Kas tā par dzimtu, un kur šie ļaudis ir tagad? Gidam ir nepieciešamas fundamentālas zināšanas, nemaz nerunājot par šodienas situāciju - tā ir jāizprot, jāanalizē un jāpastāsta ciemiņam. Tādai zemei kā Latvijai, manuprāt, šīs lietas ir ārkārtīgi būtiskas.

Profesionālās gida studiju programmas apguvēji ir no visas Latvijas

Lielākoties gan no Rīgas. Studiju programma ir sākotnēji tā, ka mācības notiek ceturtdienās un piektdienās vakaros un sestdienu priekšpusdienās. Kā iegrozīsies studentu darba dzīve, kur viņi atradīs pielietojumu šai profesijai, to pašreiz ir grūti pateikt. Viņiem tiek piedāvātas labas humanitārās zināšanas, esam plānojuši arī prakses seminārus, kur viņiem nāktos iegūtās zināšanas izmantot praksē. Veidot tematiskus pārskata mar-

ra koncepciju uztur Saivas Dzenes, Marijas Pakules, Ilzes Možeikas un Ingas Vectirānes kolāžas. Izstādītais romantiskais svētku tērps ir neatņemama dziru daļa, taču zinātais tajā saskatīts tā autoru – Ināras Desjatriņas, Skaidrītes Astičas, Ingas Melderes un Maretas Lāces nostalgiju pēc studiju projekta stilu mācībā – vēsturisko tērpu modes skates.

Šī ir otrā reize, kad Tēlotājas mākslas katedras studenti ar saviem darbiem "iziet" ārpus fakultātes sienām (iepriekšējā izstāde "Pirms starta" notika 2000. gadā). Jebkura izstāde ir pārbaudījums ne tikai autora radošajām spējām, mākslinieciskajai profesionalitātei un pārliecībai, bet arī katedras darba apliecinājums.

Paldies ne vien izstādes darbu autoriem, bet arī visiem atsaucīgajiem, kas rūpējās par tās iekārtošanu un priecājās par tās atvēršanu.

Izstādes kuratore lektore
AUSMA AUZIŅA

MAREKS LAUVA

Adventes laika
dekorējumi

Ir Adventes laiks, un katram cilvēkam sirdī iedegta cerība - sapņu un ilgu gūnis. D a u d z a s dvēselītes gaida un jūt mīļumu no līdzcilvēku pusēs. Advente ir arī klusuma un miera laiks, kad tiek aizdedzinātas sveces. Izmainojiet šo brīdi, lai varētu kavēties atmiņās, kā arī atskatīties uz gada veikumu.

LU Zinātņu un Tehnikas vēstures muzejā (Raīņa bulvārī 19) trešdien, 5. decembrī, tiks atklāta LU profesionālās studiju programmas "Floras dizainers" veidotā izstāde "Adventes laika dekorējumi". Būs iespēja ielūkoties arī floras dizaineru gada veikumā. Aicināti visi interesenti!

Vija Daukšte

zinu, tad drīkstu stāvēt uz ielas un stāstīt. Valstis, kuras ir sakārtojušas tūrisma jomu, neakceptē to, ka jebkurš, kam ienāk prātā, stāsta par to, ko viņš vēlas. Tā ir valsts interese. Pasaulē gida zināšanas un varēšanu ļoti respektē. Viņam ir valsts akceptēta licence. Mēs Latvijā vēlamies šajā jomā iespraukties ar pirmo soli – ar zināšanām, uz kuru pamata varētu teikt: "Jā, šo zināšanu apjoms ir tas, par ko šis cilvēks saņēms licenci!"

MĀRA SADOVSKA

FAKULTĀTĒS

Fenomenoloģija: vēsmas no Krievijas

Katras zemes filozofiskajai dzīvei piemīt sava specifika, savas prioritātes un savi priekšstati par ejamajiem ceļiem – ne vienmēr kādas īpašas "nacionālas skolas" nozīmē, bet vairāk kā orientāciju kopums, kuru nosaka kāda dialoga vide vai komunikācijas kopība. Galu galā, ne jau velti filozofijā atšķirībā no pozitīvajām zinātnēm diez vai var runāt par kādu "vienotu pasaules ainu". Tomēr mazākais, ko filozofijai ir jāspēj sniegt, ir laba saruna par būtiskiem jautājumiem.

Tieši cerībā uz šādu sarunu LU Praktiskās filozofijas katedra ar Kultūrkapitāla fonda laipnu atbalstu no 10. līdz 14. decembrim ar lekciju kursu "Ievads apziņas fenomenoloģijā" ir ielūgusi viesos izcilo krievu filozofu, Maskavas Humanitārās universitātes profesoru Viktoru Molčanovu. Šā krievu zinātnieka pētnieciskās intereses ir

saitātas galvenokārt ar fenomenoloģiju – filozofijas virzienu, kurš visai ievērojami ietekmē nule aizgājušā gadsimta filozofisko refleksiju. Profesors Molčanovs ir vadošais pētnieks šajā nozarē Krievijā, viņa spalvai pieder liels starptautiski atzīts publikāciju skaits. Profesors arīdzan vada projektu, kura ietvaros tiek tulkoti un izdoti fenomenoloģijas pamatlicēja Edmunda Huserla darbi – filozofiski teksti, kuru piesātinātība un refleksijas dziļums ir visai "ciets rieksts" pat visai pieredzējušiem pētniekiem.

Vienlaikus fenomenoloģiskā filozofija ir interesanta tieši ar to, ka tās problēmu loks sniedzas tālu ārpus universitāšu katedru sienām un viedu simgalvju dikām spekulācijām. Fenomenoloģiskā pozīcija ir tā, kas liek domātājam pievērsties pašiem apziņas aktiem un tam, kas tajos tiek dots, proti, nesteigties ar secinājumiem un necensities visam uz ātru roku piekarināt klāt kādas "birkas". Šī

pozīcija ir vērojoša, tā cenšas dažādos veidos atbrīvoties no jau gataviem iepriekšpieņemumiem un pievērsties veidam, kā mūsu apziņa papildās ar jēgu, pie tam fenomenoloģijai nav principiāli privilēģētas izpētes jomas – tā var aplūkot gan emocionālus, gan estētiskus un sociālus fenomenus. Visa XX gadsimta gaitā šī pieeja ir atstājusi visai dziļu iespaidu uz Eiropā valdošo kultūru un veidu, kā cilvēks apzina pats sevi. Tāpat arī fenomenoloģija un tās transformācijas ievērojamā mērā nosaka arīdzan filozofisko dzīvi – sākot no fenomenoloģijas sintēzes ar marksismu "pēdējā universālā intelektuālā" Žana Pola Sartra darbos līdz pat reliģiskās pieredzes fenomenoloģijai, kuras attīstība savu ieguldījumu ir devis arī Karols Voitila – pašreizējais Romas pāvests Jānis Pāvils II.

Arī Latvijā interese par fenomenoloģisko filozofiju vienmēr ir bijusi visai liela – pirms kara šajā filozofijas

virzienā darbojās mūsdienu pasaulē respektētais Teodors Celms, savukārt 70. - 80. gadu Latvijā, aizsedzoties ar "buržuāziskās filozofijas kritikas" varoņu, Rīgā darbojās fenomenologu pulciņš, kuru veidoja vairāki pašreiz prominenti latviešu filozofi.

Tā kā LU Filozofijas nodaļas studentu un pasniedzēju vidū interese par fenomenoloģisko filozofiju vienmēr ir bijusi visai liela, prof. Molčanovs kā Krievijas vadošais šīs nozares speciālists ir gaidīts viesis mūsu nodaļā. Un tomēr – fenomenoloģiskās filozofijas iezīme vienmēr ir bijusi tās atvērtība, antidogmatisms un pieejamība jaunām interpretācijām. Šā iemesla dēļ arī citu LU fakultāšu studenti un visi interesenti būs gaidīti prof. V. Molčanova lekciju kursā "Ievads apziņas fenomenoloģijā" Vēstures un filozofijas fakultātē no 10. līdz 14. decembrim plkst. 17.00.

IVARS IJABS

KONFERENCE

Kopīgais un atšķirīgais divos laikposmos

LU Lielajā aulā norisinājās zinātniskā konference "Latvija divos laikposmos. 1918. – 1928. un 1991. – 2001." Tā bija veltīta Latvijas Republikas pilnīgas neatkarības atjaunošanas 83. gadadienai un LU žurnāla "Latvijas Vēsture" desmit gadu darbībai. Konferencē piedalījās gan mūsu vadošie vēsturnieki, gan citi interesenti.

Vareja apskatīt LU Bibliotēkas darbinieku sarūpēto vēstures mācību grāmatu ekspozīciju, kura sastāvēja no divām daļām – no 1918. līdz 1928. gadam izdotās vēstures mācību grāmatas, kā arī pēdējās desmitgades veikums. Ja salīdzina abu laikposmu izdevumus, tad poligrāfiskajā noformējumā starpība ir milzīga: pirmskara pieticīgās grāmatas bez krāsainām ilustrācijām un mūsdienai krāšņās grāmatas. No pirmskara izdevumiem uzmanību saistīja "Vispārējā vēsture", "Latvijas – Igaunijas robežas karte", "Mazā Latvijas vēstures hrestomātijā", "Viduslaiku vēsture", kā arī grāmata, kura savu nozīmību nav zaudējusi arī mūsdienās – "Dzimtenes mācība". Mācību

grāmatu autoru vidū tolaik bija izcilas personības: A. Švābe, P. Zālite, R. Vipera un citi.

Savukārt pēdējā desmitgadē vērtīgi izdevumi nākuši klajā, piemēram, A. Rubenim – "Senās Grieķijas kultūra", "Dzīve un kultūra Eiropā renesanses un reformācijas laikmetā". Sīkāk devumu mācību grāmatu jomā analizēja Danute Dūre un Ieva Gundare.

Kādas ir abu konferencē apskatāmo Latvijas vēstures posmu kopīgās un atšķirīgās iezīmes? Par to nāja mūsu izcilākie vēsturnieki. Ja pirms-kara Latvija dzima militārās cīņās un tai vajadzēja dziedēt Pirmā pasaules kara brūces, tad mūsu atjaunotajai valstij joprojām daudz raizī sagādā okupācijas seku pārvarēšana.

Konferenci atklāja LU žurnāla "Latvijas Vēsture" galvenā redaktore Jūlija Zile, sakot paldies visiem, kuri desmit gadu garumā par spīti līdzekļu trūkumam veidojuši izdevumu.

Konferenci sveica un panākumus vēlēja LU zinātņu prorektors

professors Indriķis Muižnieks.

Asociētais profesors Ilgvars Butulis norādīja uz mūsu valsts unikālo vēsturi – pagājušajā gadsimtā Latvijai divas reizes radās iespēja tikt pie neatkarības. Interesanti, ka 20. gadsimta sākumā populārāka par pilnīgas neatkarības ideju bija Latvijas autonomijas ideja, un arī Latvijas Tautas fronte sākotnēji pilnīgas neatkarības mērķi neizvirzīja.

Savukārt asociētais profesors Antonijs Zunda analizēja Latvijas un rietumvalstu attiecības abos laikposmos saistībā ar mūsu valsts starptautisko atzišanu.

Professors Aivars Stranga analizēja attiecības ar Krieviju 20. gadsimta sākumā, nodibinoties neatkarīgai Latvijas valstij, un mūsdienās. Tolaik mierīga līdzspastāvēšana starp abām valstīm – antipodiem vispār nebija iespējama, sacīja profesors. No vienas puses Latvija – neliela, miemilīga Eiropas valsts, kura bija aizņemta ar savas saimnieciskās dzīves sakārtošanu, un no otras puses – staliniskā Padomju Savienība – revanšistiska, ekspansionistiska valsts.

Likteni, ka neizveidojās Baltijas valstu alianse, kas, iespējams, liktu agresoram apdomāties. Trīsdesmitajos gados lēni noritēja Latvijas armijas modernizācija.

Latvijas – Krievijas attiecību mainībai savu runu veltīja doktors Armands Gūtmanis, runājot par pagātnes fantomiem, kas traucē saprātes. Profesors Dītrihs Andrejs Lēbers no Vācijas uzsvēra, ka pagātne – Molotova-Ribentropa pakta slepenā protokola sekas – traucē vēl šodien. Neņemot vērā slepeno protokolu, nav iespējams risināt jautājumu ne par Latvijas Republikas pilsoņu kopumu, ne par kompensācijām abu totalitāro režīmu upuriem.

Dzīvas diskusijas izraisīja asociētās profesores Ilgas Kreituses uzstāšanās – par savas vēstures izvērtēšanu, kura jāveic mums pašiem, jo tā mums pašiem visvairāk arī ir vajadzīga.

Nav iespējams minēt visus priekšlasījumus.

VĪJA APINĪTE

Latvijas
programmētāju
dienas 2001

Piektdien, 7. decembrī

13.30 – 16.30

Lēdijas Adas Lavleisa un Čarlza Bebidža prēmijas laureātu apbalvošana

Lekcijas un diskusijas par jaunākajām datorzinātnes problēmām

Rīgā, Raiņa bulvāri 19, 3. stāvā,

13. auditorijā

Ieeja brīva

Informācija: Latvijas Universitātes Datorikas un matemātikas fakultātes Datorikas nodaļā

Rīgā, Raiņa bulvāri 19, 3. stāvā, 332. telpā, tālrunis 7034489

STIPENDIJA

Kristapa Morberga stipendiātu apbalvošana

K. Morberga stipendiātu diplomu svinīgā pasniegšana - 15. decembrī plkst. 14.00 LU Lielajā aulā.

LU K. Morberga stipendijas komisija paziņo, ka 2001. gadā LU K. Morberga stipendijas ir piešķirtas šiem studentiem:

Pamatstudijas studējošajiem:

1. Kārlis Aizsils (Vēstures un filozofijas fakultāte, vēstures bakalaura studiju programma)
2. Ilze Aulika (Fizikas un matemātikas fakultāte, fizikas bakalaura studiju programma)
3. Daina Avotiņa (Ķīmijas fakultāte, ķīmijas bakalaura studiju programma)
4. Inna Cintiņa (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas bakalaura studiju programma)
5. Sigita Geske (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas bakalaura studiju programma)
6. Ilze Jēriņa (Moderno valodu fakultāte, angļu filoloģijas bakalaura studiju programma)
7. Benita Ķikuste (Fizikas un matemātikas fakultāte, fizikas bakalaura studiju programma)
8. Vasilis Kravecs (Fizikas un matemātikas fakultāte, datorzinātņu bakalaura studiju programma)
9. Sandis Laime (Filoloģijas fakultāte, baltu filoloģijas bakalaura studiju programma)
10. Roberts Paeglis (Fizikas un matemātikas fakultāte, optometrijas bakalaura studiju programma)
11. Agrita Puzuka (Bioloģijas fakultāte, bioloģijas bakalaura studiju programma)
12. Olga Pisarenko (Sociālo zinātņu fakultāte, socioloģijas bakalaura studiju programma)
13. Sabina Rauhmane (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas bakalaura studiju programma)
14. Jeļizaveta Spakste (Medicīnas fakultāte, ārstniecības profesionālā studiju programma)
15. Zane Slucka (Bioloģijas fakultāte, bioloģijas bakalaura studiju programma)
16. Laine Škoba (Juridiskā fakultāte, tiesību zinātņu profesionālā studiju programma)
17. Ija Trapeznikova (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas bakalaura studiju programma)
18. Jānis Vaiņavs (Pedagoģijas un psiholoģijas fakultāte, psiholoģijas bakalaura studiju programma)
19. Jeļena Veršņina (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas bakalaura studiju programma)

20. Anita Zariņa (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte, ģeogrāfijas bakalaura studiju programma)

Maģistrantūrā studējošajiem:

1. Maija Andersone (Sociālo zinātņu fakultāte, socioloģijas maģistra studiju programma)
2. Olga Docenko (Fizikas un matemātikas fakultāte, fizikas maģistra studiju programma)
3. Ilze Ganģe (Juridiskā fakultāte, tiesību zinātņu maģistra studiju programma)
4. Linda Gediņa (Vēstures un filozofijas fakultāte, filozofijas maģistra studiju programma)
5. Andris Grīnbergs (Vēstures un filozofijas fakultāte, vēstures maģistra studiju programma)
6. Svetlana Gursatova (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas maģistra studiju programma)
7. Viktorija Kandrušina (Sociālo zinātņu fakultāte, Eiropas studiju maģistra studiju programma)
8. Vjačeslavs Kaščejevs (Fizikas un matemātikas fakultāte, fizikas maģistra studiju programma)
9. Arnolds Ķikuste (Fizikas un matemātikas fakultāte, matemātikas maģistra studiju programma)
10. Inta Krūmiņa (Filoloģijas fakultāte, bibliotēkzinātnes un informācijas maģistra studiju programma)
11. Ina Lastovecka (Vēstures un filozofijas fakultāte, vēstures maģistra studiju programma)
12. Zanda Mankusa (Teoloģijas fakultāte, teoloģijas maģistra studiju programma)
13. Sandra Ozoliņa (Pedagoģijas un psiholoģijas fakultāte, psiholoģijas maģistra studiju programma)
14. Diāna Platāce (Bioloģijas fakultāte, bioloģijas maģistra studiju programma)
15. Diāna Rācene (Fizikas un matemātikas fakultāte, optometrijas maģistra studiju programma)
16. Iveta Ratnīka (Filoloģijas fakultāte, baltu filoloģijas maģistra studiju programma)
17. Anna Semjonova (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas maģistra studiju programma)
18. Valērija Skalska (Ekonomikas un vadības fakultāte, ekonomikas maģistra studiju programma)
19. Aleksandrs Sokols (Moderno valodu fakultāte, angļu filoloģijas studiju programma)
20. Bārbala Stroda (Moderno valodu fakultāte, angļu filoloģijas maģistra studiju programma)

21. Oksana Ščerguļnaja (Fizikas un matemātikas fakultāte, datorzinātņu maģistra studiju programma)

22. Inga Ulničāne (Sociālo zinātņu fakultāte, politikas zinātņu maģistra studiju programma)
23. Jānis Švinskis (Ķīmijas fakultāte, ķīmijas maģistra studiju programma)
24. Kristīne Tomašjana (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte, ģeoloģijas maģistra studiju programma)
25. Rīta Veilande (Fizikas un matemātikas fakultāte, fizikas maģistra studiju programma)

Doktorandiem:

1. Baiba Apine (Datorzinātņu doktora studiju programma)
2. Gita Bērziņa (Valodniecības doktora studiju programma)
3. Svetlana Džāčkova (Socioloģijas doktora studiju programma)
4. Marats Golovkins (Datorzinātņu doktora studiju programma)
5. Ingars Gusāns (Literatūrzinātnes, folkloristikas un bibliotēkzinātnes doktora studiju programma)
6. Solvita Jermacāne (Ģeogrāfijas doktora studiju programma)
7. Ilga Kokorite (Vides zinātnes doktora studiju programma)
8. Ineta Krīstovska (Pedagoģijas doktora studiju programma)
9. Kristīne Maslovska (Psiholoģijas doktora studiju programma)
10. Gunta Mazareviča (Fizikas doktora studiju programma)
11. Uldis Neiburgs (Vēstures doktora studiju programma)
12. Baiba Opmane (Medicīnas doktora studiju programma)
13. Irēna Račicka (Pedagoģijas doktora studiju programma)
14. Iveta Reinholde (Politikas zinātnes doktora studiju programma)
15. Andra Rutkeviča (Mākslas zinātnes doktora studiju programma)
16. Ramona Rupeika-Apoga (Ekonomikas doktora studiju programma)
17. Guntis Tabors (Bioloģijas doktora studiju programma)
18. Līga Ulberte (Mākslas zinātnes doktora studiju programma)
19. Sanita Vanaga (Socioloģijas doktora studiju programma)
20. Ilze Vilka (Bioloģijas doktora studiju programma)

Stipendiāti visu nepieciešamo informāciju stipendijas saņemšanai var iegūt, rakstot LU K. Morberga stipendijas komisijai (e-pasts: manucitis@one.lv).

Ekonomikas un vadības fakultātes student!
Vai tu esi apmierināts ar izglītības kvalitāti? Varbūt vēlies ko mainīt? Vēlies uzzināt ko jaunu?

NO 10.-14. DECEMBRIM "LUPAS" nedēļa

- 11. XII anketēšana

- 12. XII semināri

- "Tējas vakars"

Esiet aktīvi un sekoiņiet informācijai!

* caurskatāms, palielināms un informatīvs pasākums
EVF Studentu pašpārvaldes Izglītības komisija "LUPA"

Bibliotēka – izglītībai un zinātnei

Ziemeļvalstu un Baltijas valstu bibliotekāru 3. konference šoruden notika Tallinā. Piedalījās pārstāvi no deviņām Baltijas jūras valstīm, plaša bija Latvijas delegācija – divdesmit cilvēki. LU Bibliotēku pārstāvēja direktors Gunārs Mangulis un Kataloģizācijas nodaļas vadītāja Anita Bakēvica. Konferencē norisinājās Igaunijas Nacionālās bibliotēkas konferenču zāle.

Konferencē apsprieda vairākus būtiskus jautājumus: par bibliotēku vietu uz zināšanām balstītā sabiedrībā, par izglītību, zinātņu un bibliotēku, par jaunu stratēģiju bibliotēku un informācijas servisa politikā, par bibliotēku mainīgo lomu mūsdienā sabiedrībā, skarot stratēģijas, vadības, finansēšanas, personāla problēmas. Diskutēja arī par informācijas resursu kompleksitātes principiem un politiku.

Par galvenajām atziņām, kuras tika gūtas konferencē, stāsta LU Bibliotēkas direktors Gunārs Mangulis:

-Viena no galvenajām atziņām: bibliotekāra loma informācijas sabiedrībā jūtami pieaug. Mūsdienā bibliotekārs ir informācijas navigators, tehnoloģiju eksperts, konsultants, klientu apmācītājs, projektu un komandu vadītājs.

Tallinas Centrālās bibliotēkas apmeklējums arī rosināja uz pārdomām. Šī bibliotēka atvērta pēc ilgstošas rekonstrukcijas. Ēka atrodas Tallinas centrā un ir nozīmīgs kultūrvēsturisks arhitektūras piemineklis. Igaunijas valdība nav žēlojusi naudu mājas atjaunošanai. Senatnes mūros iemājojusi īsta gaismas pils, darbinieku un lasītāju rīcībā – modernākās informācijas tehnoloģijas.

Vēlreiz guvu pārliecību par lasītāju mācību centra nepieciešamību, citviet Baltijas jūras reģionā tie jau darbojas.

- Brauciens droši vien mudināja izvērtēt šajā gadā paveikto.

- Jā, 2001. gads tuvojas nobeigumam. Iepriecina, ka informācijas resursu iegādei šogad bija iedalīts rekordliels finansējums, kas drīzumā

tiks apgūts. LU Bibliotēka kopā ar citām septiņām vadošajām mūsu valsts bibliotekām gatavojas pāriet uz programmatūru ALEPH, pēc ilgākas plānošanas beidzot uzsākt bibliotēkas izbūve Visvalža ielā 4a.

Ceru, ka nākamgad finansējums grāmatu un periodikas iegādei nebūs mazāks kā šogad. Tāpat tiks paredzēti līdzekļi arī daudzām citiem mērķiem, lai nodrošinātu Bibliotēkas sekmīgu darbību. Šajā sakarībā man liekišķi palīdzēja Ministru kabineta pieņemtie "Bibliotēku darbības nepieciešamā finansējuma normatīvi".

-Kādas būs jūsu prioritātes, plānojot nākamgad veicamo?

-Viena no galvenajām prioritātēm 2002. gadā – normalizēt Bibliotēkas darbinieku algas, jo pēdējo sešu septiņu gadu laikā lasītāju skaits pieaudzis trīs reizes, bet līdzekļi informācijas resursu iegādei – 36 reizes. Par darba apjoma pieaugumu liecina fakts, ka atklātas vairākas jaunas lasītavas ar brīvprātīgo fondu, kas palielina bibliotekāru darba apjomu un atbildību grāmatu saglabāšanā, daudz vairāk ir kopēšanas darbu.

Mūsu bibliotekāru kvalifikācija ir augsta, taču darbinieku atalgojuma līmenis ir aptuveni 2,5 reizes mazāks nekā vidēji LU. Cilvēki nav motivēti pie mums strādāt. Notiek kadru aizplūšana. Var prognozēt tās turpināšanos. Ja gribam attīstīt mūsu Universitāti, tad tai vajadzīga arī liela un varena bibliotēka ar pienācīgu finansēšanu nodrošinājumu visiem tās darbības virzieniem. Šī jautājuma neizpratne jau vistuvākajā laikā var radīt bēdīgas sekas.

Bibliotēkai izstrādāta vesela virkne attīstības projektu, pieteikumi realizācijai un finansēšanai sagatavoti. Īsti ceru, ka nākamgad izdosies tos realizēt, lai nodrošinātu mūsu studentiem, akadēmiskajam personālam un zinātniekiem laikmetīgu informacionālo servisu.

Intervējusi VĪJA APINĪTE

SVEICAM

LU Studentu teātrim - 55

◀ 1. lpp.

mainās apgērbs, matu sakārtojums, kosmētika utt., bet iekšēji cilvēks paliek tas pats.

Klintonss nevis moralizē, bet runā par ētiskām lietām.

Patīkami, ka LU Studentu teātri darbojas jauni cilvēki, kas vēlas būt radoši, jo var tak "zvilnēt" pie televīzora ekrāna vai iet tusēties, bet šie jaunieši ir nemierā ar sevi, aktīvi – tādi cilvēki man patīk.

LU Studentu teātrim ir spēcīgas ansambļa izrādes. Lielie teātri veido daudz muzikālo izrāžu, un tas viss pārvēršas par šovu, tas pievelk skatītājus. Mazajiem ansambļiem ir grūtāk. Bet teātris ir piedzimis kā laukuma bērns, kam jāatrod istais punkts un laikmeta pulss, ko skatītājs saprastu un paņemtu no aktieru spēles. Manuprāt, LU Studentu teātris runā par šīm lietām, un tāpēc man tas ir simpātisks.

Spēlējot teātri, mainās arī cilvēka domāšana. Nepietiek tikai ar skaistām skropstām, to, šķiet, ir sapratuši arī Klintonsona audzēkņi. Bieži vien tie "pelēkākie" uz skatuves iemirdzas.

LU Studentu teātrim novēlu strādāt, būt aktīvam, just atbildību par visu, kas notiek apkārt, ar pašcienu un milzīgu dedzību atdoties darbam. Lai nekad nepietrūkst draudzības, savstarpējas cieņas un skatītāju uzmanības. Radoši cilvēki ir skaisti. Tāpēc novēlu būt SKAISTIEM.

Līvija Akurātere (Kultūras akadēmijas profesore, teātra zinātniece, kritiķe)

LU Studentu teātri pazīstu jau no pašiem pirmsākumiem. Gan agrāk, gan arī tagad to uzskatu par vienu no spēcīgākajiem jauniešu teātra kolektīviem. Studentu teātri pulcējas cilvēki, kas ir ne tikai organiski, brīvi, bet arī gudri. Spēlējot jebkurā virzienā – traģēdiju, komēdiju vai sirreālismu – viņiem pamatā ir intelekts, izprašana un kopīga spēja domāt par pasauli.

LU Studentu teātra dalībnieki ir cilvēki, kas aiziet dzīvē darboties citās jomās, bet teātris viņus ir tikai bagātinājis. Man vienmēr ir liels prieks redzēt, ka tomēr kāds no šī kolektīva vēlāk aiziet uz Kultūras akadēmijas Teātra fakultāti.

Bija nepatīkams pārsteigums, pat var teikt, izbrīns, kad LU Studentu teātri pārtrauca vadīt Ārijs Geikins. Tomēr uzradās kāds uzņēmīgs cilvēks – Visvaldis Klintonss, kas to turpināja, jo toreiz Studentu teātrim bija grūts laiks. Visvaldis spēlēja ļoti labi, viņš bija Ā. Geikina veiksmīgākais audzēkņis.

Ticu, ka LU Studentu teātris savu darbošanos turpinās un vēl iepriecinās savus fanus un pats sevi.

Ārijs Geikins (LU Studentu teātra režisors no 1974. līdz 1993. gadam. Dramaturgs, prozaikšs, aktieris.)

Toreiz pie manis atnāca Māra Streistermane (tagad - Ziemele), kura bija ansambļa organizatore. Viņa mani pierunāja kļūt par LU teātra vadītāju. Pats nekad neesmu mācījis LU. Sākumā bija ļoti grūti, jo katrs režisors vēlas uzlikt savu zīmogu, zem kura stāv skola (izglītība), pasaules uzskats un pašreizējā situācija.

Meiteņu, protams, bija vairāk. Es biju iedomājies, ka vairāk teātri spēlēt sanāks humanitāro zinātņu studenti, bet gluži otrādi - man to kodolu veidoja eksaktie. Toreiz nāca Mārcis Auziņš, ka tagad strādā LU Senātā. Spēcīgs aktieris bija Gvido Trepša, kuru interesēja Austrumu filozofija. Laba dalībniece bija arī Dace Pugača (pašlaik darbojas grāmatu izdevēju asociācijā). Teātri spēlēt nāca arī profesionāls aktieris Jānis Filipsons, kurš kopā ar mani beidza Dailes teātra aktieru 3. studiju.

Līdzekļi bija minimāli, paši meklējām kostīmus, bet tas bija interesanti. Toreiz bija tā saucamā boļševiku sistēma, kuru neviens nemīlēja un pārāk atklāti par to arī nerunāja. Bet to dvēseles (gara) "pret" pozīciju tam necilvēcīgajam mēs ļoti centāmies izrādēs parādīt. Pirmā tipiskā pamanīja, bija Jāņa Jurkāna "Dzērvīte". Šajā izrādē vajadzēja parādīt mežu, un man ienāca prātā doma, ka to var izveidot no cilvēkiem, tāpēc uzaicināju kustību konsultantu Ansi Rūtentālu. Mūs nāca skatīties arī teātra profesionāļi (aktieri, režisori), viņiem tas likās ļoti interesanti. Vienu brīdi pat bijām kļuvuši tādi kā pusprofesionāļi.

Manas darbības zelta laikmets bija 1980. gads, kad tika iestudēts A. Buero Valjeho "Liesmojošajā tumsā". Tas ir stāsts par dzīvi aklo jauniešu pansionātā. Galvenais varonis izvērta nesasniedzamu mērķi – viņš grib redzēt. Tas ļoti saskanēja ar boļševiku laiku gara tumsonību, jo arī toreiz cilvēki gribēja REDZĒT.

70. gados daudzi aizrāvās ar Austrumu filozofiju, tai skaitā es. Vēlāk gan atgriezās pie kristietības, bet šie garīgie meklējumi bija ārkārtīgi svarīgi, jo tā bija mūsu maize. Protams, bija vajadzīga arī aktiera tehnika, meistarība, jo amatieru teātri cilvēkam jāiziet no paštēla. Garīgajam meklējumam bija milzīgs skaņējums, un tas "noskanēja" – zāles bija skatītāju pilnas. Nāca arī profesionāli kritiķi un daudz intelektuāļu.

1987. gadā ar izrādi "Goda viesis un dedzinātāja" aizbraucām uz Londonu, kur mūs sagaidīja visai prominenta publika. Arī tas laiks bija saspīlēts, jo ne mēs, ne viņi isti nezinājām, cik tad atklāti drīkst runāt, visur bija "čekas auss". Toreiz teātris bija vieta, kur varēja izpausties, un mēs lauzāmies iekšā slēgtās durvis.

Šekspīra "Vētra" Andrijs Krūmiņš (ilggadējais dalībnieks) spēlēja briesmoni – ļoti interesanti.

Patīkami, ka Visvaldis Klintonss 1993. gadā uzņēmās ansambļa vadīšanu. Viņš ir ļoti talantīgs cilvēks. Kad mēs ar Visvaldi satiekamies, pārunājam dažas lietas un vienmēr atduramies pret vārdiem "nav naudas". Jā... mēs dzīvojam tādā valstī, kur garam, kultūrai un izglībai nav nekādas nozīmes. Vajadzīgas tikai materiālās vērtības. Es skatos, kā Visvaldis ar teātri ir pārņemts, es vairs ne - laikam esmu vilies. Studentu teātrim jābūt pateicīgam, ka ir tāds Visvaldis, kas iet un dara. Man teātris jau kļuvis sekundārs. Prozu vismaz nodrukā kādā žurnālā, bet teātrim "uzpūt", un tā vairs nav.

LU Studentu teātrim novēlu nepazaudēt dvēseli, jo to jau Sātans grib atņemt un sapīt materiālisma pinēkļos, lai tu nevarētu pakustēties. To visu mēs redzam ielās, veikalos, televīzijā. Visur! Cilvēki domā tikai par seksu, baudām, naudu, par to, kā apgērbt savu ķermeni. Mūsdienās jaunieši tiek rauti uz dažādām pusēm – televīzija, naktsklubi, diskotēkas, narkotikas...

Aktierim jābūt garā un spēkā tehnikam, lai kaut drusciņ padarītu dzīvi gaišāku.

**Mūsu pārdomas:
Visvaldis Klintonss (ansambļa dalībnieks kopš 1978. gada. 1993. gadā kļuvis par LU Studentu teātra režisoru.)**

Teātri sāku spēlēt jau bērnībā. Uz LU teātri atnācu 1978. gadā. Toreiz biju LU saimnieciskais darbinieks. Es ļoti vēlējos kaut ko nopietnāku darīt teātri, un Guntis Konstants (strādā Leļļu teātri) ieteica man aiziet uz LU, kur esot interesantas kustību nodarbības. No sākuma vairāk gāju uz Anša Rūtentāla kustību nodarbībām, un tad pamazām sāku spēlēt arī pie Ārija Geikina. Manas lomas pārsvarā bija nešpetnieki (sliktie) – laikam tāds imidžs (smejas). Arī toreiz mēģinājumi pirms izrādēm bija brīvdienās, bet man patika - tie bija isti svētki. Izrādes braucām spēlēt arī uz Viļņu, Tartu. Ar Anša Rūtentāla kustību izrādēm devāmies uz Ļeņingradu, Maskavu, Erevānu. Bijām ļoti atbalstīti no LU vadības puses, piemēram, piedaloties kādā teātra festivālā Maskavā, kas ilga pusotru mēnesi, man kā LU darbiniekam piešķīra komandējumu.

Foto no Studentu teātra arhīva
Zūpu Bērtulis (Kaspars Kotāns)

LU Studentu teātrim pienāca smags laiks, un 1993. gadā aizgāja prom režisors Ārijs Geikins. Kādam vajadzēja stāties viņa vietā, un tā vadību savās rokās pārņēmu es. Gāja daudz grūtāk, nekā sākumā biju domājis, tomēr bija ļoti interesanti. Neviens jau necinās ar grūtībām tāpat vien.

Ansambli jādarbina visi cilvēki. Lomu sadalīšana ir kā matemātika. Ar laiku es iepazīstu cilvēkus; atraisītākam – atraisītāka loma, nopelē arī vizuālais. Lasot darbu, tēli jau paši no sevis liekas iekšā.

Finansiāli teātrim nav viegli izdzīvot, bet liels paldies jāsaņem Rīgas domes Kultūras pārvaldei, kas regulāri jau ceturto sezonu piešķir naudu, papildu līdzekļus šogad piešķīra arī Norvēģijas vēstniecība.

Andrijs Krūmiņš (Hipotēku bankas programmēšanas daļas vadītājs.)

Ansambli darbojas jau 30 gadu. Ilggadējais LU Studentu teātra dalībnieks. Klases audzinātājs izrādē "Palmas zaļo vienmēr", vagars "Zūpu Bērtuli".

Spēlēju jau 30. gadu. Man ļoti patīk. Sāku 1971. gadā pie režisora Imanta Adermaņa. Katram režisoram ir "savs" teātris, savs stils un pieceja darbam. Režisoru maiņas vienmēr bijušas sāpīgas.

Man pārsvarā bijušas mazas raksturlomas. Spēlējot teātri jauniešu kolektīvā, pats jūtos jaunāks. Teātris neļauj kļūt par sūnu vecīti.

Teātri bijis daudz interesantu atgādījumu. Mums vajadzēja uzstāties ar izrādi Nacionālajā teātri. No rīta jau sākām gludināt tēpus, saskaņot mūziku, izgājām cauri visiem skatiem, un nu pienāca ilgi gaidītais vakars. Protams, Studentu teātra dalībnieki nebija pieraduši pie profesionālo aktieru skatuves, un, sākot griezties skatuves ripai, dažam labam sapinās kājas... Daļa kostīmu ilgi "nogul" noliktavās. Bija tāds skaits, kurā jāuzsūt pa pleču, un kā uzstīt, tā gaisā paceļas putekļu mākonītis. Skatītāji zālē smējās no sirds. Vienreiz man bija uzdevums pirms izrādes nopirkt zivi, bet tajā laikā tik vienkārši to izdarīt nemaz nevarēja. Ieejot veikalā, skatos, tāda skaista, nokūpināta cūkas galvas pusīte. Nopērku. Izrādes laikā to iz-

Foto no Studentu teātra arhīva
Priekšplānā G. Nešpore, pa kreisi: Z. Bojāre, Dz. Vitoliņš, K. Kotāns, S. Valtīņa, A. Krūmiņš

Foto no Studentu teātra arhīva
Pēc izrādes "Palmas zaļo vienmēr" pagājušā gada festivālā "Pitons" Dobeļē

vēlkot no somas, abiem aktieriem uz skatuves uzņāca "lielais smiekls".

Kaspars Kotāns (LU maģistrs, galvenās lomas atveidotājs "Zūpu Bērtuli", skolēns un mūzikas skolas skolotājs izrādē "Palmas zaļo vienmēr")

Man patīk, ka Universitātes teātri es satieku līdzīgi domājošus cilvēkus, kuriem ir nepieciešamas radošas aktivitātes, vēlme iejusties, spēlēt, atraisīties.

Man pašam ir iespēja sajūst savas atbrīvotības robežu, to robežu, kuru spēles procesā ir jānojauc. Lai izveidotu kādu tēlu, ir jābūt brīvam no bailēm. Jācenšas izprast, ko jūt, ko domā, kāpēc tā rīkojas "mans varonis" – man viņam ir jātic.

Dzintars Vitoliņš (LU maģistrs, galvenās lomas atveidotājs izrādē "Palmas zaļo vienmēr", krodznieks "Zūpu Bērtuli")

Kāpēc esmu Studentu teātra dalībnieks? Grūti pateikt galveno iemeslu, kāpēc jau septīto gadu atkal un atkal ierodos uz teātra mēģinājumiem. Laika jau pietiek. Grūti izskaidrot, kāds no tā kaifs, jo to tā kārtīgi var "uzķert" tikai pēc katras aizvadītās sezonas un atrodoties uz skatuves izrādes laikā.

Zane Bojāre (LU Vēstures un filozofijas fakultātes 2. kursa studente. Bērtuļa sieva "Zūpu Bērtuli", skolniece izrādē "Palmas zaļo vienmēr")

Studentu teātris... tā jau nav tikai skatīve, skaisti tēpi un prožektori. Tas ir arī absolūts egoisms un bezgalīga atdošanās skatuves darbam, cieta dēļu grīda un daudz mīļu cilvēku. Bieži rodas jautājums – kāpēc es to daru? Uz to atbildēt nevar, tikai brīdi, kad paklanoties noliecu galvu, es saprotu – tas ir tā vērts.

Signe Valtīņa (LU Filoloģijas fakultātes 4. kursa studente. Skolniece izrādē "Palmas zaļo vienmēr", sulainis "Zūpu Bērtuli")

Neesmu sev formulējusi, kādēļ jau ceturto gadu esmu Studentu teātri. Iemesli mainās. Nemainās tas, ka es piedalos un iesaistos. Bet lai-

kam jau ir tā, ka es visu laiku kaut ko gaidu. Kādu Lielo Mirkli vai ko tamlīdzīgu. Tomēr svarīgi, ka šī gaidīšana nav pasīva. Tikmēr, kamēr gaidi, tu strādā ar sevi, mainies, griežies, tīsties... Protams, reizēm tas viss ir teju vai "lidz kaklam", bet apziņa, ka tevi kaut kas te pievelk, liek saņemties. Kaut kāda dzīva dzirksts man te uzšķīlas. Teātri esmu atradusi kopības izjūtu ar cilvēkiem, citādu komunikācijas veidu. Te tu esi gluži vai spiets sajūst otru cilvēku, pretējā gadījumā tam, ko dari uz skatuves, nav jēgas. Nākas sevi parakņāties, paplošties. Cilvēkam jau patīk mazohisms. Mazs, nekaitīgs mazohisms).

Gunta Nešpore (LU Filoloģijas fakultātes 3. kursa studente. Skolniece izrādē "Palmas zaļo vienmēr", tiesnesis "Zūpu Bērtuli")

Teātri darbojos trešo sezonu. Jau tad, kad izlēmu studēt LU, es zināju, ka noteikti mēģināšu nokļūt Studentu teātri. Man vienmēr ir patīcis skatīties teātra izrādes, un gribējās reiz arī pašai pamēģināt kaut ko nopelēt. Teātri esmu ieradusijusi, kā top izrādes, un satikusi brīnišķīgus cilvēkus, ar kuriem vienmēr patīkami būt kopā.

Egija Hartmane (LU Sociālo zinātņu fakultātes 3. kursa studente. Skolniece izrādē "Palmas zaļo vienmēr", vagara sieva – Bērtuļa mīļākā "Zūpu Bērtuli")

Racējs rok, lai kaut ko atrastu – ūdeni, smiltis, mālu, bet varbūt pat zeltu un dimantu. Arī aktieris rok – pats sevi. Mūsos slēpjas tik daudz un dažādas personības, tēli, un atklāt tos tā pa istam var tikai uz skatuves.

Cilvēkus vieno arī kopīgas intereses, par ko esmu pārliecinājusies, trīs gadus darbojoties LU Studentu teātri. Kopā esam nosvinējuši dažus svētkus un pat sagaidījuši 2001. gadu. Manuprāt, tas ļauj domāt, ka esam kļuvuši par istiem draugiem.

**GUNTA NEŠPORE,
EGIJA HARTMANE**

RUNA STUDENTI

Profesors izraisījis plašu diskusiju

Kad laikraksts jau bija salikts, "Universitātes Avīzes" redakcija saņēma vairāku studentu atsauksmes uz "Studentu padomes lapas" veidotāju materiālu par profesoru V. Veicu, kas tika ievietots Internetā IUSP mājas lapā.

Diskusija vērsās plašumā, bet, tā kā viedokļi ir atšķirīgi, tad publicējam arī tos.

C daļas priekšmetu "Uzvedības un saskarsmes kultūra" manā kursā ir izvēlējušies jau vairāki studenti, un šogad – arī es.

Profesors Veics jau pirmajā nodarbībā pateica, ka strādās pēc komunikatīvās mācību metodes. Tāpat – mums jābūt gataviem, ka pasniedzējs jebkurā brīdī var uzdot jautājumu visai auditorijai vai konkrētām cilvēkiem. Jāsaka, šāda metode liek visu stundu koncentrēt uzmanību, lai pēc tam prastu atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem, dažkārt atbildi meklēt nākas arī pašam savos zināšanu apcirkos.

Es gribētu uzsvērt to, ka profesors Veics pasniedz savu priekšmetu interesanti un saprotami, tam pamatā ir viņa plaša pieredze. Par ļoti

daudzām aprakstītajām uzvedības kultūras jomām viņam ir kāds stāstiņš no personīgās pieredzes, kas ir uzkrāta daudzos gados un ļauj profesoram plaši, pamatīgi un daudzpusīgi papildināt katru tematu.

Profesora Veica sarakstītās grāmatas "Uzvedības kultūra saskarsmē" lieliski papildina lekcijās stāstīto, atklājot to, kas palicis nepateikts. Tajās blakus teorētiskajiem aprakstiem ir arī piemēri no reālās dzīves, lietderīgi ieteikumi, slavenu autoru domugraudi, testi, kas palīdz izprast sevi.

Es ar izvēlēto kursu esmu apmierināta, tāpat kā apmēram 70% manu grupasbiedru, kuri aptaujā novērtēja šo C daļas priekšmetu un pasniedzēja mācīšanas stilu pozitīvi.

Vēl tikai piebildešu, ka iesaku arī jums apgūt uzvedības un saskarsmes kultūru, jo labas manieres tomēr ir liela lieta un tad, kad jūs būtiet kļuvuši par banku prezidentiem, ietekmīgiem valstsvīriem vai citādi populāriem cilvēkiem, jums varbūt vairs nebūs laika to mācīties.

DAINA OZOLIŅA,
Filoloģijas fakultāte, 3. kurss

Pasniedzējs V. Veics visu izklāsta saprotamā un viegli uztveramā valodā, un es nedomāju, ka tas studentiem varētu kaitēt. Varbūt kāds uzskata, ka tas neatbilst augstskolas līmenim, tomēr, manuprāt, to nevajadzētu uztvert kā studentu intelektuālo spēju nepietiekamu novērtējumu. Tas drīzāk būtu izskaidrojams ar pasniedzēja vēlmi, lai studenti pēc iespējas pilnīgāk un saprotamāk apgūtu mācību vielu. Runājot par V. Veica attieksmi pret studentiem, jāsaka tā: katrs to var uztvert savādāk.

Aizrādījumi parasti attiecas uz uzvedības kultūras noteikumu neievērošanu, un, kā zināms, V. Veica priekšmets ir saistīts tieši ar pieklājību un saskarsmi. Iespējams, ka jūtīgam pusaudzī tam nozīmīgā personības aizskaršanu vai pazemošanu, tomēr, manuprāt, students to izpelnās pats ar savu rīcību. Izvēloties šo mācību priekšmetu, mums bija jāreķinās ar to, ka tiks ņemta vērā arī mūsu uzvedība auditorijā. Domājams, ne visiem ir pieņemama šāda "audzināšana" un īpaši – ja tā notiek mazliet stingrākā tonī. Katram pasniedzējam ir sava taktika, kas, iespējams, ir atkarīga

no viņa rakstura (vai pat vecuma), un, ja studentiem ir kādas pretenzijas, pastāv taču iespēja personīgi apunāties ar pasniedzēju un noskaidrot viņa attieksmes motīvus. Vienmēr var visu atrisināt un nonākt pie kāda labvēlīga galaiznākuma.

SANITA IĻVČUKA,
Filoloģijas fakultāte, 3. kurss

Studentiem ir dota lieliska iespēja apgūt uzvedības kultūru, un te lielu ieguldījumu devis pasniedzējs un profesors Voldemārs Veics ar daudzajām publikācijām un sarakstītajām grāmatām, kā arī lekcijām, kurās studenti uzzina, kā uzvesties dažādās dzīves situācijās, kā izkopt savu iekšējo un ārējo kultūru, kā izturēties pret apkārtējiem cilvēkiem un dzīvi padarīt labāku.

Bieži pasniedzējs aizrāda par nepareizu un neglītu sēdēšanu un arī par pārāk skaļu runāšanu, aizrādīšana ir V. Veica kompetencē, jo, ja students tiešām vēlas apgūt šo kursu, tad jācenšas ievērot elementārākās uzvedības normas.

V. Veics vēlas, lai studenti savos pierakstos izmanto vairāku krāsu

pildspalvas, lai pieraksti būtu uzskatāmāki un, gatavojoties eksāmenam, būtu vieglāk.

Pasniedzējs savās nodarbībās vienmēr ir korekts un precīzs, kā arī pieklājīgs un vēlas, lai jaunākā paaudze arī tāda būtu, varbūt tieši tadēļ sanāk asāk atbildēt studentiem.

ANDA OZOLIŅA,
Klasiskā filoloģija, 3. kurss

Manuprāt, profesora V. Veica lekcijas uzvedības kultūrā un saskarsmē atbilst vispārpieņemtām prasībām augstākajās mācību iestādēs. Tematu aplūkojums ir izsmelošs. Uzskatu, ka lekcijās iespējams saņemt daudzpusīgas atbildes uz interesējošiem jautājumiem. Tas vienmēr noticis kulturāli un profesionāli.

Profesors V. Veics ir mūsdienīgi ziņošs, studentu cienošs un atbilstošs kursa "Uzvedības un saskarsmes kultūra" mācīšanai Latvijas Universitātē.

ARNIS KALNIŅŠ,
LU Juridiskās fakultātes
4. kursa students

IEPAZĪSIMIES

Darbs precīzajiem

Pirmo priekšstatu par bibliotēku rada tās vizuālais tēls, bet pirmā sastapšanās ar darbiniekiem notiek lasītāju apkalpošanas nodaļā. Savukārt Katalogizācijas nodaļa pieder pie tām, kuras darbinieki tieši nesaskaras ar lasītājiem, bet kur tiek veikts apjomīgs darbs, lai informācija par bibliotēkā ienākošajiem izdevumiem pēc iespējas ātrāk nonāktu pie lasītāja. LU Bibliotēkas Katalogizācijas nodaļu jau septiņo gadu vada ANITA BAKĒVICA.

- Kā jūs redzat savas nodaļas vietu kopējā bibliotēkas darba sistēmā?

- Daudzi cilvēki bibliotēku redz ļoti vienkārši, tikai kā vietu, kur grāmatu noņem no plaukta, izsniedz lasītājam un pēc tam atkal novieto atpakaļ, bet šeit taču noris daudz un dažādi procesi. Bibliotēku vajadzētu pētīt kā sistēmu kopumā, tās "redzamā" daļa ir vieta, kurā darbojas lietotāji, bet "neredzamā" daļa, kurā ietilpst arī Katalogizācijas nodaļa, būtībā nosaka to, vai "redzamā" daļa spēs veikt visas funkcijas, kas tai būtu jāveic.

Jēdzienu "bibliotekārā apkalpošana" var traktēt vismaz divējādi. Plašākā nozīmē to varētu lietot kā sinonīmu jēdzieniem "bibliotēku darbs", "bibliotēku darbība". Šaurākā nozīmē šo jēdzienu saista ar to bibliotēkas darbības sfēru, kas cieši kontaktējas ar lasītājiem informacionālo vajadzību apmierināšanā. Tā ir tieša bibliotēkas un lasītāja, bibliotēkas un sabiedrības savstarpējās ietekmes un mijiedarbības sfēra. To varētu nosaukt par rezultātu bibliotēkas "iekšējām" (t. i., komplektēšana, katalogizācija, klasifikācija, bibliografēšana, darbs ar personālu, jauno tehnoloģiju ieviešana u. c.) darbībām, no kurām bibliotēka būtībā sastāv. Arī Katalogizācijas nodaļā noris visi šie procesi.

- Kā jūs pati nonācāt bibliotēkā?

- Universitātē beidzu Bibliotēkzinātnes un bibliogrāfijas nodaļu, sāku strādāt par metodiskā kabineta vadi-

tāju, tad par asistenti, bet apstākļi izveidojās tā, ka pamācu strādāt uz bibliotēku. Esmu pārliecinājusies, ka šis darbs man ļoti patīk. Pašlaik strādāju arī par stundu pasniedzēju Bibliotēkzinātnes un informācijas nodaļā.

Ne tikai strādāju, bet arī turpinu mācīties, manas doktora disertācijas temats: "Bibliotēkas un sabiedrības mijiedarbība", uzsverot bibliotēkas audzinošo lomu. Domāju, ka mums pašiem vairāk vajag runāt par savu profesiju, mēģināt paaugstināt tās prestižu.

- Kāds ir jūsu nodaļas darbinieku kvalifikācijas līmenis?

- Gandrīz visiem darbiniekiem ir augstākā izglītība un maģistra grāds. Šīs nodaļas darbinieki pieder pie tiem cilvēkiem, kuri visnotaļ atbalsta mūža izglītības pamatkonceptu, jo darbs Katalogizācijas nodaļā nepātraukti pieprasa kvalifikācijas paaugstināšanu. Mainās gan bibliogrāfiskie standarti, gan tehnoloģijas. Bez šīm zināšanām kvalitatīvs darbs nav iespējams.

- Kāda ir kadru mainība jūsu nodaļā?

- Visā pasaulē šādu speciālistu atalgojums ir augsts. Neskatoties uz to, ka pašreizējais bibliotēkas darbinieku atalgojums mūsu valstī ir istī neatbilst ne kvalifikācijai, ne pasaules standartiem, nodaļā ir minimāla kadru mainība. Dažiem darbiniekiem šī ir pirmā un vienīgā darba vieta. Visu darba mūžu - 30 gadus - pie mums nostrādājusi Zigrīda Kalniņa. Viņu tik tiešām var nosaukt par nodaļas "dzīvo enciklopēdiju". Nav tāda jautājuma par darba procesiem iepriekšējos gados, uz kuru Zigrīda nevarētu atbildēt. Ilgi nodaļā strādā Skaidrīte Giluča, Ināra Milberga un Dzintra Jansone. Ļoti ziņošā darbiniece ir Ilga Mantiniece. Mana kurša biedrene Ilze Berķe arī jau sen strādā šajā nodaļā. Ingridai Matvejevai un Solvitai Jamontei aiz muguras būs pirmie desmit darba gadi bibliotēkā. Mums tik tiešām ir kvalificēta komanda, un nodaļai ir raksturīgs komandas darba stils.

- Darāmā apjoms palielinās,

vai ir audzis arī darba darītāju skaits?

- Kā jau iepriekš minēju, kadru mainība ir ļoti zema. Izvēloties jaunu darbinieku, izvērām ļoti augstas prasības. Protams, nevar arī pārnest darbiniekiem vēlēšanos pāriet labāk atalgojtā darbā.

- Šogad vairāk finansējuma piešķirts grāmatu iegādei...

- Jā, būtiski palielinājies grāmatu iepirkums. Darbs nodaļā turpinājās arī vasarā. Tieši un pārmestā nozīmē grāmatu un citu izdevumu veidu pieņemšana ir smags darbs.

Katalogizācija un tehniskā apstrāde ir precīzs, kvalitatīvs darbs. Daudzi diemžēl tā isti nesaprot, ko nozīmē Katalogizācijas nodaļas veikums. Katra grāmata vairākkārt jāpārclā, līdz tā nonāk līdz lasītājiem. Līdz ar grāmatu skaita pieaugumu palielinās arī darba apjoms, kamēr katrs izdevums nonāk savā istajā vietā – vai nu bibliotēkas galvenajā ēkā, vai kādā no filiālēm.

Katalogizācijas nodaļas darbs ir saistīts ne tikai ar jaunpienākušo dokumentu pieņemšanu, aprakstīšanu, klasificēšanu, katalogo kārtošānu, bet arī ar grāmatu norakstīšanu. Bibliotēkā izveidota norakstīšanas komisija, kura izlemj grāmatas likteni. Noraksta, ja grāmata ir fiziski novecojusi, ja lasītājs to ir nozaudējis, ja tā saturiski vairs neatbilst mūsdienu prasībām. Piemēram, sakarā ar zinātnes straujo attīstību ātri noveco grāmatas bioloģijā, fizikā, ķīmijā. Gada laikā noraksta apmēram 20 tūkstošus izdevumu. Tas nozīmē, ka norakstot jāņem no katalogiem apmēram 60 tūkstoši kartiņu. Tik tiešām intensīvs darbs ar kartiņu katalogiem.

Nodaļas veikto darbu varētu raksturot dažādi skaitļi. Pērn no Komplektēšanas nodaļas pieņemti 17170 eksemplāri dažādu izdevumu, izveidoti gandrīz deviņi tūkstoši jaunu aprakstu, rekatalogizācijas procesā elektroniskajā katalogā ievadīti apmēram 11 tūkstoši eksemplāru... Un kur tad vēl darbs ar katalogu kārtošānu! Sakarā ar darba apjoma pieaugumu šogad šie skaitļi kļuvuši vēl iespaidīgāki. Kad bibliotēka saņem grāmatu

Nodaļa ne tikai darbā, bet arī svētku brīžos ir kopā. 1. rindā no kreisās: A. Bakēvica, K. Reinholde, I. Matvejeva, J. Šlionska. 2. rindā no kreisās: I. Vikiņa, I. Milberga, I. Berķe, S. Jamonte, L. Bērziņa

dāvīnājumus, ikreiz katalogā jāpārbauda, vai šāds izdevums tur jau nav.

Pēdējos gados uz nodaļu labprāt nāk LU studenti praktiskanti – topošie bibliotekāri, un strādā ar patiku, apgūst visus darba procesus. Tad, kā viņi paši atzīst, rodas pavisam cits priekšstats par bibliotēku. Prakse šeit nav formāla: katrs nodaļas darbinieks izskaidro un iemāca savu darba procesu, un tā praktiskam rodas vispusīgs prasmju un zināšanu kopums. Vēlēšanos palikt nodaļā pēc prakses izteica Inta Krūmiņa. Pašlaik viņa mācās magistrantūrā.

- No jūsu nodaļas veikuma lielā mērā ir atkarīgs, cik ātri un kvalitatīvi informācija nonāks pie lasītājiem.

- Jā, grāmatas aprakstam jāatbilst spēkā esošajiem bibliogrāfiskā apraksta standartiem. Lietotāji pat neapjauš lielo darba apjomu, kas nepieciešams, lai izdevumi nokļūtu līdz jaunieģuvumu izstādei.

Vēl ir rekatalogizācija – ļoti darbietilpīgs process, kuru var veikt tikai pieredzējuši bibliotekāri, kas orientējas dažādos specifiskos jautājumos.

Jebkurā brīdī datorā izsekojams grāmatas ceļš: vai tā atrodas izstādē, varbūt pie lasītāja, varbūt nozaudē-

ta... Ideāli būtu, ja informācija par visu bibliotēkā esošo literatūru būtu ievadīta datorā, taču tā pašlaik ir tāla nākotne.

- Viens no jūsu nodaļas uzdevumiem ir sekot jaunumiem standartzācijā...

- Tiek pieņemti jauni standarti, kā aprakstīt dažādus izdevumu veidus. Tos tulko no angļu valodas. Arī mūsu nodaļas darbinieki piedalās šajā procesā.

- Jūs esat aktīva dažādu semināru un pasākumu apmeklētāja, bieži tajos uzstājaties.

- Tas dod iespēju tikties ar kolēģiem, rodas jaunas idejas. Bibliotekāri ir ļoti rosīga tauta...

Oktobrī došos uz Baltijas un Ziemeļvalstu bibliotekāru kongresu Tallinā, lasīšu referātu par bibliotēkas lomu citu izglītojošo institūciju vidū.

- Arī jūsu nodaļu skar jaunās informācijas tehnoloģiju sistēmas ALEPH ieviešana...

- Jā, iepriekšējā, tepat mūsu bibliotēkā izstrādātā ALISE, šķiet tik parocīga, bet gan jau pieradīsim arī pie jaunās, tagad to citīgi apgūstam.

VIJA APINĪTE

SPORTS

Spriedzes lidojums

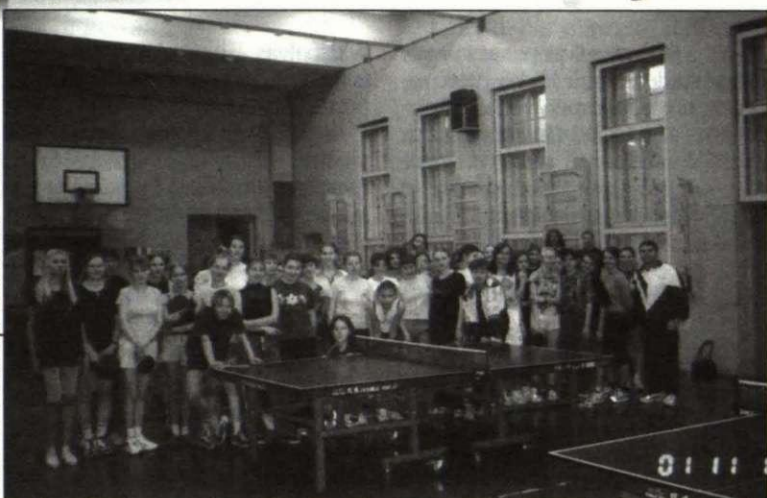

Foto no Ģenādija Kartuzova arhīva

LU Lielās balvas galda tenisistes

15. oktobrī Ķīmijas fakultātes sporta zālē notika LU Lielās balvas izcīņa galda tenisā. Bija ieradušies daudzi sportotgribētāji – 55 studentes un 77 studenti, kuri aktīvi piedalījās sacensībās. Par apmeklētāju aktivitāti sūdzēties nevarēja, daudzi bija atnākuši tāpat vien uzspēlēt, atpūsties, pie viena nopelnot kādu punktu savai fakultātei.

Galda teniss nav tikai hobijs, bet arī nopietns sporta veids, kuram tiek veltīta piepūle un treniņu laiks. Šajās sacensībās tika noteikts, kuras studentes pārstāvēs LU galda tenisu Latvijas Universitātē un kurš students kandidēs uz vietu LU izlasē. Tomēr, kā "UA" korespondentam pastāstīja LU galda tenisa treneris Ģenādijus Kartuzovs: "Nekādu pārsteigumu nebija, prognozes piepildījās bez lielām variācijām. Pārsteigumi notiek reti."

Jau sacensību sākumā treneris izcēla favorītus, kuri aktīvi rūpējās par savu sportisko formu. Tomēr starp darbarūķiem, kuri trenējās regulāri, iespraukties spēja arī kāds, kurš pats teicās esot nolēmis ļoti atpūsties ce-

turtdienas vakarā - A. Spuris no LU Rīgas Humanitārā institūta. Viņam galda teniss ir hobijs, šajā sporta veidā viņš gan nekur netrenējas, ātrums un reakcija ir apgūti un saglabājušies no bērnības. Pastāvot savai konkurencē, viņš spēja izcīnīt piekto vietu, ceturtdalīnālā otro gadu pēc kārtas piekāpjoties sacensību uzvarētājam Kasparam Komorovam.

Stabilu sniegumu, uzvarot sacensībās, parādīja Pasaules Universiādes dalībniece Adrija Orlova (Ekonomikas un vadības fakultāte), studentu konkurencē uzvarēja Kaspars Komorovs (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte). Viņš izcīnīja iespēju kandidēt uz vietu LU izlasē, kura būs pārstāvēta 12. Latvijas Universiāde. Fakultāšu aktivitātes vērtējumā pārliecinoši pirmo vietu ieņēma Ekonomikas un vadības fakultāte.

Pēc sacensībām Kaspars Komorovs dalījās savos iespaidos:

"Ar galda tenisu sāku nodarboties no deviņu gadu vecuma, cītīgi trenējoties katru dienu, ieguldīju darbu. Patīk azarts, ātrums un asums, tie

ir galda tenisa.

Uzvara nāca viegli, konkurence nebija liela, jo nebija divu favorītu - Oša un Isajeva. Šogad Universiāde gaidīja sīvu konkurenci no Policijas akadēmijas komandas."

Galda teniss pašlaik ir viens no tiem sporta veidiem, kuru kā C daļas priekšmetu izvēlas daudzi studenti. Kāpēc? Aptaūjājot sacensību dalībniekus, daudzi raksturojot galda tenisu, lietoja vārdus – "ātrums", "asums", "spriedze". Tika atzīts, ka galda tenisa nepietiek tikai ar veiklību un reakciju, ir nepieciešama inteliģence. Galda teniss neprasa tik lielu fizisku atdevi, iespējams ātri "piešauties" un zināmu prasmi iegūt dažādu mēnešu laikā.

Tie ir pozitīvi un veicinoši faktori. Treneris G. Kartuzovs atzīst, ka galda teniss pie mums tiek spēlēts, bet ne ar tik lielu sparū kā šī sporta veida lielvalstīs – Ķīnā, Korejā, Japānā:

"Es biju uz Pasaules Universiādi Ķīnā, tur redzēju, kā no rīta parkā tēvs ar dēlu spēlē galda tenisu, visos parkos ir galdi. Redzēju, kā skolās jau no bērnības bērni trenējas galda tenisa. Tiek ieguldīts liels darbs un Universiāde tiek uzverta tikpat nopietni kā Olimpiāde.

Rita Graumane no Moderno valodu fakultātes stāsta: "Galda teniss ir ļoti ātrs, tajā tu jūti ātrumu, bet nē nesēj izsekot tam, vai esi zaudējis vai uzvarējis, turklāt galda teniss trenē reakcijas spējas. Es trenējos arī lielajā tenisā, un galda teniss ar savām īpašībām manu spēli papildina."

Zane Volkinšteine no Sociālo zinātņu fakultātes dalās savos entuziasmos iespaidos par sacensībām:

"Gribējās ar kādu sportu nodarboties, sanāca tā, ka mani uz šejieni atveda kursabiedrs. Esmu spēlējis galda tenisu citur. Gadās, ka kādam galda tenisa inventārs ir mājā. Uzspēlēju, raketī rokās turēt protu. Galda

Foto no Ģenādija Kartuzova arhīva

No kreisās: sacensību jubilārs E. Sakss, 2. vietas ieguvējs G. Grinbergs, 1. vietas ieguvējs K. Komarovs, 3. vietā - Ģ. Lielmežs

teniss ir draudzīgs sporta veids, tikai man bija mazliet grūti uzvarēt cilvēku, kuru tīri labi iepriekš pazinu. Kopumā ar sacensībām es esmu apmierināta, tāda neliela izklaide ceturtdienas vakarā - mans uzdevums nav uzvarēt. Patiesībā viss bija prieka pēc."

Rezultāti

Piedaloties sacensībās, katrs dalībnieks savai fakultātei nopelnīja 1 punktu, par katru nākamo uzvaru tiek pieskaitīts 1 punkts klāt. Sacensības norisinājās pēc jaunajiem noteikumiem - sets ilgst līdz 11 punktiem, ik pēc 2 punktiem serves maiņa. Atlases kārtās spēle norisinās līdz 2 uzvarētiem setiem, bet tālākajos posmos - līdz 3.

Studenti

1. Kaspars Komorovs (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte)
2. Gatis Grinbergs (Fizikas un matemātikas fakultāte)
3. Ģirts Lielmežs (Ekonomikas un

vadības fakultāte)

Studentes

1. Adrija Orlova (Ekonomikas un vadības fakultāte)
2. Ineta Trofimova (Ekonomikas un vadības fakultāte)
3. Linda Vitola (LU Rīgas Humanitārais institūts)

Fakultāšu vērtējums (punkti)

1. Ekonomikas un vadības fakultāte 58
2. Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte 34
3. Fizikas un matemātikas fakultāte 34
4. Juridiskā fakultāte 25
5. Moderno valodu fakultāte 21
6. Ķīmijas fakultāte 17

ĢIRTS VIKMANIS,

Komunikāciju zinātņu fakultātes
1. kursa students

RE, KĀ

Ir viens noslēpums...

Aristotelis māca, ka ir trīs ceļojumi, kas izsauc viena cilvēka uzticēšanos otram. Mēs visi vēlamies, lai mums uzticētos. Kādi tad ir šie trīs ceļojumi? Pirmais no tiem – prāts. Aristotelis domā, ka mēs visvairāk uzticamies otra cilvēka prātam, izglītībai, zināšanām. Bet ne tikai. Prāts, kuru neiegrūž tikumība, nav neko vērts. Patiesi, mēs varam uzticēties tikai tādam prātam, kurš nav netikumīgs jeb, kā to vēl var skaidrot: prātam, kura darbi neatšķiras no vārdiem. Tas, ko šāds cilvēks māca un sludina, viņam arī pašam ir jāievēro un jādara. Un trešais noteikums: labestība. Mums ir svarīgi zināt, ka tas, kam mēs sekojam vai kam gribam kaut ko uzticēt, ir labs cilvēks, ka viņam nav sveša žēlsirdība un līdzcietība, ka savu, kaut arī pareizu principu dēļ viņš nevienam

nenodarīs pāri, jo labsirdības priekšā ceļus loka gan prāts, gan tikums. Bez labas sirds nav domājams nedz viens, nedz arī otrs.

Tātad – lai dzīvo šis trīs īpašības: prāts, tikums un labestība.

Ir viens noslēpums, kuru zinot, tev nebūs grūti iemantot patikama un gudra cilvēka slavu. Šis noslēpums ir prasme klausīties! Mēs visi tik labprāt runājam, tādējādi izrādot savu erudīciju un asprātību, taču aizmirstam, ka vairāk par tiem, kas runā, mums un citiem ir nepieciešami tie, kas klausās. Vēl minēsim priekšrocību, kas papildus rodas tam, kurš klausās: proti, viņa nezināšana, mulķība un tukšvārdība paliek pie viņa paša, kamēr runātājs to dara zināmu citiem.

Klausīties ir jāprot. Tas ir īpašs talants, jo runātājs, lai cik ļoti būtu aizrāvies un pāmpēts pats ar sevi, pamana, ja klausās neuzmanīgi. Visaugstāk tiek vērtēta līdzdzīvošana stāstītājam. To runātājs sajūtīs nepārprotami un vērtēs visaugstāk. Turklāt, kā visur dzīvē, noder tikai istas jūtas un ista līdzdzīvošana. Jebkurā sabiedrībā, jebkādos apstākļos visaugstāk tiek vērtēts cilvēks, kurš prot patiesi interesēties par citiem, kuram patiesi interesē, kā klājas runātāja sievai un meitai, kā viņam gājis medībās un kādu tērpu izdevies pasūtīt viņa krustmātei. Mēs nekad nenozēlosim to vārdu, ko nebūsim paguvuši pateikt. Bet cik bieži mums nākas nožēlot to vārdu, kuru tomēr pateicām...

tajā
laikā
jutis. Ja

viņš cenšas kaut ko noslept, viņa kustības, grimases un citas emocionālās izpausmes kļūst samākslotas.

LINDA KALNIŅA

Vai melot ir labi?

Meli diemžēl vai par laimi ir neatņemama dzīves sastāvdaļa. Mēdz uzskatīt, ka meli ir nelāga parādība. Cilvēki mēdz melot, arī tad, ja vēlas panākt kādu labumu vai lai izliktos. Iemesli mēdz būt dažādi. Vislabāk jau jūtamies tad, kad paši kādam sameļojam un netiekam pieķerti. Bet nevajag aizmirst, ka jebkurā brīdī kāds var sameļot arī mums.

Visvienkāršāk meli atpazīt pēc tā, ka viņš nekad neskatīsies acīs. Tomēr, ja skatās, cilvēks būs uztraucies, iespējams, svīdis rokas, stāstot kādu notikumu, viņš bieži kļūdsies, pa-

teiks ko nesakarīgu.

Mēdz būt arī profesionāli meli. Tos ir ļoti grūti pieķert. Viņi prot manipulēt ar citu cilvēku jūtām un vajībām, citus ne tikai saprot, bet arī jūt. Viņiem ir ļoti attīstīta intūcija un parasti arī paaugstināts jūtīgums. Šādi meli nerunā neko konkrētu, nesaka ne jā, ne nē, viņi ir isti pragmatiski. Tādēļ svarīgi arī pašam būt pietiekami gudram, lai saprastu, kurš blefo.

Ja vīrietis kādu notikumu izskaidro tikai loģiski, minot faktus, var uzskatīt, ka kaut kas nav kārtībā. Tad jācenšas panākt, lai viņš pastāsta, ko

KONKURSS

... ar Jumavu

VIKTORS PEĻEVINS "GENERATION P"

Viktors Peļevins ir viens no mūsdienu krievu rakstniekiem, kuram izdevies savienot kulta rakstnieka statusu ar patiesi augstvērtīgu literatūru. Peļevina proza ir aizraujoša, vienkārša un vienlaikus dziļa, viņa tekstos savijas mūsdienu realitāte un mistika, groteska un pseidofilozofiski ekskursi. Romāna "Generation P" sižeta pamatā ir jauna cilvēka karjera reklāmbiznesā – nodarbē, kuras nestie augļi jau tik dziļi iesakņojušies jebkura cilvēka ikdienā, ka asociācijas ar jēdzienu "manipulācija ar cilvēka apziņu". Tomēr sižeta līnija ir tikai karkass romāna daudzslāņainībai, kurā saplūst sadzīves reālības, narkotiku izraisītas halucinācijas, ideoloģiski traktāti un mitoloģijas elementi. Vienu vārdu sakot, Peļevinu nevar izstāstīt, Peļevins ir jālasa.

Un atkal pie lasītāja ciemos nāk HARIJS POTERS UN AZKABANAS GŪSTEKNIS.

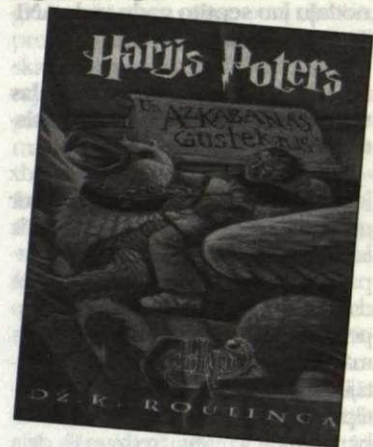
Ar katru nākamo grāmatu Dž. K. Roulingas radītā burvju un brīnumu pasaule kļūst aizraujošāka, smieklīgāka un baismīgāka. J

Iepriekšējā konkursa pareizās atbildes:

1. Kurcio Malapartes istais vārds ir Kurts Ēriks Sukerts, un viņš ir dzimis Prato, kas atrodas netālu no Florences.

2. Romānu "Uz kraujas rudzu lauka" tulkojusi Anna Bauga.

3. "Jumava" izdotā grāmata "Virieša veselība" ir veltīta Hilarijai, kas ilgus gadus cietusi "Viriešu ve-

selības" dēļ.
4. Apgāda "Jumava" pārdošanas daļas adrese ir Blaumaņa iela 24, Rīgā.

Pareizi atbildējušas un balvas saņem: Rita Kaktiņa un Līga Ķikute.

Jaunais konkurss:

1. Nosauciet pirmās divas "Jumava" izdotās Dž. K. Roulingas grāmatas!
2. Kam veltīta grāmata "Harijs Poters un Azkabanas gūsteknis"?
3. No kādas valodas un kas tulkojis "Jumava" izdoto romānu "Generation P"?

4. Kāda nesen "Jumavā" izdota romāna galveno varoni sauc Holden Kolfilds?

5. "Jumava" nesen izdeva divus Ē. M. Remarka romānus. Tie ir ...

Atbildes gaidām redakcijā līdz 7. decembrim.

ZANE STRODE

MŪZIKAS STURIS

"Man visa dzīve ir ritmiska..."

Ja, ejot pa ielu, tu ieraugi ritmiski soļojošu puisi tā ap gadiem divdesmit un viņš neatsakās no tevis piedāvātajiem citroniem, tad zini – tas ir viņš – alternatīvās mūzikas vidū stabilu popularitāti ieguvušās grupas "FeiJK" bundzinieks MĀRTIŅŠ OPMANIS. Cilvēks, kurš "FeiJK" jaunā albuma "the Inevitable" prezentācijas koncertus veiksmīgi apvieno ar mācībām LU Ekonomikas un valdības fakultātes 3. kursā.

- Vai tavā fakultātē zina, kas tu esi?

- Tagad jau ir pamanījuši, bet sākumā – nē. Lidz brīdim, kad "FeiJK" bildes sāka parādīties avīzēs, es nevienam neko nestāstīju. Pēc tam, protams, sekoja: "Ei, tas taču esi tu!"

Mārtiņš kā students atšķiras no šī paša cilvēka-mūziķa. Mājās man pat ir divas garderobes. Kad eju spēlēt, esmu viens cilvēks. Kad nāku uz Universitāti – pilnīgi cits.

- Un ko šie divi cilvēki tev darīs sesijas laikā, kad grupai "FeiJK" ir paredzēti jaunā albuma "the Inevitable" prezentācijas koncerti?

- Sesiju, tāpat kā visas iepriekšējās, es nokārtošu. Tā jau tikai liekas – nav laika. Patiesībā, ja grib, visu var pagūt. Atnāc mājās no Universitātes. Aizej uz grupas mēģinājumu. Desmitos vai vienpadsmitos vakarā atkal esi mājās un vari mācīties. Piektdien un sestdien braukā pa koncertiem. Svētdien izgulies un pirmdien atkal ej uz Universitāti.

- Bet ja nu kāds svarīgs eksāmens iekrīt kāda vēl svarīgāka koncerta laikā?

- Man bija viens traks atgadījums. Statistiskā ar pirmo reizi nenoliku eksāmenu. Kādi nu tur ir tie stingrie noteikumi, kādi ne, bet atkārtotais eksāmens bija jākārto sestdienā. Precīzāk – pulksten trijos dienā. Viss jau būtu labi, bet tajā pašā dienā mums Siguldā tā ap diviem bija paredzēts foršs koncerts. Līgums jau noslēgts, tā ka nespēt nedrīkst. "Nu ir cauri," toreiz domāju, jo paspēt es varēju tikai vai nu uz vienu vai otru.

Beigās bija tā – nospēļu koncertu un pa divdesmit minūtēm atbraucu uz Rīgu. Ja vēl pie viena luksifora man būtu tūpējies sarkanais, uz eksāmenu toreiz nebūtu paspējis. Kad uzskrēju augšā pa kāpnēm, iekšā vēl gāja pēdējie divi cilvēki. Es lidz ar viņiem ienesos iekšā pēdējā sekundē. Un paspēju. Un uzrakstīju. Un noliku.

Ja būtu jāizšķiras starp eksāmenu un koncertu tā, ka alternatīvas nebūtu, priekšroka droši vien tiktu koncertam. Koncerts nevar mani pagaidīt. Eksāmenam tomēr var pieiet elastīgāk.

- Mūzika – kas tā tev ir?

- Ritms. Man patīk daudz bungas. Tās spēļu jau kopš pamatskolas laikiem. Šajā jomā nepārtraukti esmu kaut ko darijis. Bez grupas "FeiJK" man ir bijušas vēl piecas brigādes. Šobrīd spēļu arī vienā rokenrolgrupā. Liekas jocīgi – viena ir smagā mūzika, otrs – klasiskais rokenrols. It kā pilnīgi dažādas lietas, bet man tā ir bijis vienmēr. Ir tik daudz lietu, ko es gribu darīt, un tās ir tik atšķirīgas! Liekas – kā to vispār var dabūt kopā. Bet var. Redz, ka es

Grupai "FeiJK" dalībnieki

to daru un viss ir kārtībā. Rokenrols – tas ir darbs, ar ko pelnu naudiņu, bet grupā "FeiJK" es rodu gandarījumu.

- Stāsta, ka bundzinieki, pateicoties ritma izjūtai, esot arī ļoti labi dejojāji...

- Nu, bet dabīgi. Ritms ir visa pamats. Man, piemēram, visa dzīve ir ritmiska. Ritms man ir viss. Pat ejot pa ielu, daru to ritmā. Uzņemu kaut kādu tempu un eju. Tā ejot, pat domāt sāk ritmiski. Un tā var noiet natos kilometrus, pat nemanot, ka tie jau aiz muguras.

Arī matemātika, manuprāt, ir ritmiska. Tās lietas tomēr ir saistītas. Matemātika, tāpat kā mūzika, ir sakārtota. Es esmu cilvēks, kam vispirms patīk visu salikt pa plauktiņiem un tikai tad kaut ko darīt. Protams, tas nenozīmē, ka man riņķi nekad nav bijis bardaks.

- Ko tu vari pateikt kā grupas "FeiJK" bundzinieks?

- "FeiJK" pirmsākumi meklējami jau 1998. gadā. Es grupā esmu tikai nedaudz ilgāk par gadu. Strauja gru-

Mārtiņš Opmanis (bungas)

pa augšupeja sākās ar 6. Valmieras rokfestivālu, kad mūs negaidīti pamanīja Guntars Račs. Toreiz kā parasti aizbraucām uz koncertu. Laimīgi skraidījām riņķi: "O, tūlīt būs koncerts!" Nu, un tad pienāca mūsu kārtā. Jāiet spēlēt, bet kas notiek? Mēs vēl neesam uz skatuves, kad jau dzirdam – tauta blāuj: "Feik, Feik, Feik..." Kāpjām uz skatuves, bet tur visi ārdās pa zemi. Viss notiek. Cilvēkiem drausmīgi patīk. Račam pēc šī koncerta kļuva skaidrs, ka ir vērts ar mums kaut ko darīt arī tālāk. Viņš redzēja, ka cilvēki pirms mūsu mūzikas. Tā toreiz bija nenormāla veiksmē, kas tagad mūs ir novedusi pie neizbēgamā – grupas "FeiJK" pirmā albuma "the Inevitable".

- Vai koncertos jums var tikt klāt arī cilvēki no malas?

- Jā, var. Tie cilvēki, kas vēlas, to

arī izdara. Parasti, tikko esam beigusi spēlēt, mums kādu brīdi gribas mieru, bet pēc tam mēs esam baigi draudzīgi un atsaucīgi. Atrādīts neviens netiek. Ja kāds grib parunāties, viņš arī nāk un to dara. Mums var arī rakstīt: feik@feik.lv un par mums var arī lasīt: www.feik.lv.

- Ar ko ziedu vietā pēc koncertiem pie jums var iet aizkulisēs?

- Mums visiem nenomāli garšo kūkas un citroni. Nē, ne apelsīni vai mandarīni, bet tieši citroni. Tos mēs ēdam gan pirms, gan pēc koncerta. Un tas pat nav tik svarīgi, vai tā ir biežpiena vai medus kūka. Galvenais, ka pēc koncerta mēs draudzīgā bariņā to kopīgi varam apēst.

GITA LIEPIŅA

KINO

Skandalozs kinopasākums

No 7. līdz 12. decembrim Kinogalerijā norisināsies skandalozs kinopasākums: Arsenalā kopā ar Austrijas vēstniecību Latvijā rīko austriešu režisora Uliha Seidla 4 filmu izrādīšanu. Ulihs Seidls pašreiz atrodas kinopasaules slavas viļņa galotnē, jo tikko saņēmis prestižo žūrijas galveno balvu Sudraba Lauva Venēcijas starptautiskajā kinofestivālā. Viņa filmu retrospektīva rudenī šokēja arī Toronto kinofestivāla skatītājus. Kas tad tik skandalozs ir viņa filmās? Tā ir ārējās labklājības maskas noraušana labi paēdušajai rietumu sabiedrībai. SŪŅU DIENĀS pārtikušie cilvēki iz-

pauž savu agresiju pret ģimeni un kaimiņiem, DZĪVNIEKU MĪLESTĪBĀ personāži viens otram nodara to, ko nekad neiedomātos nodarīt saviem mājdzīvniekiem, MODELĒS mēs ieraugām sievietes žurnālos reklamētās nolakotās modes pasaules baigās aizkulisēs, PĒDĒJIE ĪSTIE VĪRIEŠI meklē glābiņu pie Āzijas sievietēm laikā, kad Eiropas sievietes kļuvas par emancipētās un milēt nespējīgas. Stīlīgas filmas gudram skatītājam ar spēcīgu nervu sistēmu. Pats Ulihs Seidls ieradīsies Rīgā, lai tiktos ar šo skatītāju 7. decembra seansā.

Laižam uz kino!

Nav pagājis nemaz tik ilgs laiciņš, kad nu atkal ir klāt kārtējais kino konkurss, protams, bez iepriekšējā konkursa pareizajām atbildēm un uzvarētāju vārdiem.

Šoreiz jājautā tieši, vai tu gribi, mīļo lasītāj, redzēt stāstu par gudrām blondinēm? Ja jā, tad droši dodies uz kinoteātri "Oskars", kurā no 30. novembra sāks demonstrēt filmu "Gudrā blondīne".

Ja nepatīk blondiņu komēdijas tad, nedaudz paciešoties (7 dienas vai nedēļu), tajā pašā kinoteātri varat veidzēties trillera "Neviena lieka vārda" ainās. Pēc ilgāka pārtraukuma Maikls Duglass nomainījis ampuā, šoreiz jāsaka, ka pat samērā veiksmīgi (šādai konveijera filmam) - viņš attēlo reizē psihiatru (vai psihoterapeitu) un mīlošu tēvu.

Lai piedāvāto filmu klāsts būtu pilns, iespējams redzēt arī fantastiku – kino "K. Suns" demonstrē filmu "Vienīgais". Tās pamatā atsevišķa individa ciņa kaut kad ne pārāk tālā nākotnē (apmēram 2005. g.) divās paralēlās pasaulēs ar pelēkās masas kopumu un sistēmu.

Kaut pagājušajā reizē jautājumi un

atbildes bija viegli, tomēr daudzi neveiksmīnīki pamanījās paklupt uz 3. un 6. jautājuma. Intrigas saglabāšanai pareizās atbildes netiks publicētas. Cerams, ka visus, kas nesaņem pelnītās biļetes uz kino, ker nežēlīgs sašutuma trieciens. Visi kopā viņiem novēlēsīm: "Tā jums arī vajag!!!!"

Bet nu konkursa jautājumi:

- 1) Vai blondīnes tiešām ir stulbas?
 - a) Diez vai, neesmu redzējis nevienu stulbu blondīni.
 - b) Nē, viņas nav stulbas, viņas ir neticami stulbas.
 - c) Stulbās blondīnes maskējas un krāso matus.
 - d) 2) Kas jādara, lai no pacienta izvilinātu kodu?
 - a) Ritmiski un akurāti jāsit pa galvu, kamēr viņš sāk runāt.
 - b) Viss ir atkarīgs tikai no pirkstu veidklības.
 - c) Par naudu var nopirkt visu.
 - d) Ja stundu liek klausīties "A-eropu", tad pastāstīs visu, ne tikai kodu.
- 3) Kāpēc Holivudas filmās sliktie vienmēr zaudē?
 - a) Pārāk maz maksā režisoram.

b) Sliktie beigās zaudē vienmēr un visur.

c) Kādam jau ir jāzaudē, citādi nebūs godīgi.

4) Vai Kalnietis var ceļot kosmosā un laikā?

a) Protams, viņš ir tam kā radīts.

d) Tikai tad, ja ir nocirtis galvu Ultramenam un Supermenam.

c) Kalnieši neceļo, viņi sēž kalnos.

d) Vār, un ar ISIC karti viņam tas noteikti ir izdevīgāk.

5) Blondīne Hārvardā?

a) Nē-ē-ē-ē-ē!!!!

6) Kam vajadzīgi psihologi?

a) Subjektīvās patiesības uzzināšanai.

b) Viņi vienkārši dara savu darbu, tāpat kā mēs pārējie.

c) Lai radītu mānīgu ilūziju.

d) Tikai un vienīgi bandīšiem, citādi nevar uzzināt svarīgu informāciju.

Tas nu pagaidām viss, mīļi. Adrese vecā - spirts57@yaboo.com. Atbildes negaidīšu ar nepacietību. Tā lūk!

B. S. ŠVINSKIS

Uliha Seidla filmu programma
no 7. līdz 12. decembrim

Kinogalerijā, Jaunielā 24, tel. 7229030

	7. decembris Piektdiena	8. decembris Sestdiena	9. decembris Svētdiena	10. decembris Pirmdiena	11. decembris Otrdiena	12. decembris Trešdiena
		15.30 x Modelis	14.00 Pēdējie īstie vīriēši	18.00 x Dzīvnieku mīlestība	18.00 x Suņu dienas	18.00 x Modelis
	18.00 x Suņu dienas Tikšanās ar reisoru Ulihu Seidlu	18.00 x Dzīvnieku mīlestība	18.00 x Modelis	18.00 x Dzīvnieku mīlestība	18.00 x Suņu dienas	18.00 x Modelis

SŪŅU DIENĀS (Hundstage) 2001 80'

DZĪVNIEKU MĪLESTĪBA (Tierische Liebe) 1995 114'

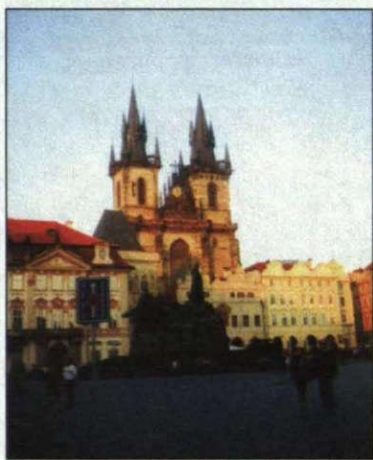
PĒDĒJIE ĪSTIE VĪRIEŠI (Die letzten Manner) 1995 60'

MODELES (Models) 1999 118'

x - Filmas bērniem līdz 16 gadiem skatīties aizliegts

CEĻOJAM

Kā ģeogrāfi brauca Eiropu lūkoties

Prāga

niem vai ielejām. Izvēle visai plaša. Lielākoties vasarcīpas ir 1 – 2 stāvu, un jumti pieskaņoti dabai, dārzi dažādās stadijās iekopti un uzturēti katram pēc savas gaumes un iespējas. Jaunas, veco laiku un mūsdienu vasarcīpas.

Vasarcīpas beidzās un nonācām lauku apbūves areālā. Mājām raksturīgs, ka šaurais gals vērsts uz ceļa pusi. Cilvēkus nemanījām, tikai paretam kādu zemeņu tirgotāju, kura produkcijai sapaņņaini sekoja ģeogrāfu acis un vēders.

Pamazām atkal tuvojoties Prāgai, parādījās industrializācija. Lielī, privāti daudzstāvu nami un sociālisma laika apbūve.

Vakaru pavadījām pilnīgi pēc pašu izvēles. Nogurušie studenti kārtīgi ieturējās un devās jau kuro reizi iekarot Prāgu pēc atšķirīgām vēlmēm:

- * Krogi,
- * Tūrisma objekti,

* Suveniru bodītes.

Attiecīgi arī ierašanās mitnēs bija pilnīgi dažāda, galu galā šī ir pēdējā diena Prāgā!

15. jūnijā ģeogrāfu prakse turpinās. Ceļš – Prāga – Alpi. Ar miega pauzēm dodamies uz Austriju. Pirmā, kas parādās, ir priekškalnes, bet, protams, sajūsmu izsauc tālās, zilās klinšu kores – tie ir Alpi. Braucam pa centrālajiem Alpiem, un katrs skats ir vienreizējs. Mijas skujkoku meži ar neskaitāmiem ūdenskritumiem. Parādās arī sniegotas galotnes.

Iebraucam Alpu kempingā Seecamp. Tas ir pieblīvets ar traileriem, un mūsu teltis papildina ainavu. Kempings atrodas pie gleznainā ezera, un pretī apmešanās vietai mirdz sniegoti kalni.

Ātri pienāk tumsa, daži izklaidējas, spēlējot futbolu vai volejbolu, daži pastaigājas... Ugunis mirgojoši krasti, gulbji ezerā. Salda dusma telī.

Sestdiena. Arī savācam mantijas un dodamies kalnos. Sākumā ar autobusu. Neiedomājami kalnu augstumi un milzīgi sniega lauki. Mūsu maršruts ved uz Austrijas augstāko virsotni Glogokneru – 3767 m vjl. Lai arī līdz pašai virsotnei nējam, tomēr kalnu ceļi un milzīgas ielejas ar mākoņiem, kuri traucē fotografēt, ik mirkli mainoties, ir iespaidīgas. Pieeja kalnam ir iespējama tikai dažus mēnešus gadā, vasaras laikā, kad nav ļoti bieža sniega sega.

Galvenais apskates objekts šeit ir Glogoknera ledājs, pie kura elšot pūšot, rindīnā vien kalnu ielejā ceļojošā ģeotauta dodas vismaz stundu. Kalnu taciņa izlocīta starp klintīm, uz kurām aug tipiska tundras veģetācija – ķēr-pji, sūnas, spilgti, sīki ziedaugi. Arī es dodos lejā, bet, tiekot līdz pusei un saprotot, ka augšā mani varēs nest tikai ar nestuvēm, labāk eju atpakaļ tikpat lēnā gaitā kā lejup. Kā stāsta izturīgākie gājēji, lejā varēja redzēt ledāju un tā radītās reljefa formas, tam kustot – morēnu. Gluži vai var iedomāties Latvijas teritoriju pirms 12 000 gadu, kad šeit kusa ledājs, un tā veidotās morēnas ir tagadējie pauguri.

Pēc šiem patiesi ģeogrāfiskajiem novērojumiem ar autobusu devāmies lejā un te tāda neliela problēma... pārsteidzot vācu vecās paaudzes tūristus, latviešu autobusam uzsprāgst riepa. Labi, ka šī dzīves atrakcija nenotika

brauciena brīdī uz stāvajām nogāzēm, bet, autobusam tikko iekārtojoties stāvlaukumā.

Braucam uz Slovēniju. Robežām cauri tiekam ļoti veikli. Interesanti, ka slovēņu robežsargi iepazīna jaunu valsti – Latviju.

Slovēnija arī ir kalnaina, un šeit ir neiedomājami daudz tuneļu. Garākais – 8 km garš tuneļis – 10 minūtes ved cauri kādam Alpu kalnam.

Slovēnijā apmešanās vieta ir Bledas kempingā, starp klintīm pie gleznainā ezera.

Daudzi dodas iepazīt apkārtni jaunajā vietā, un arī es kopā ar dažiem kursabiedriem eju apkārt ezeram. Ap ezeru ir īpašs tūristu ceļš. Kādā vietā uzkāpjām uz 1004. gadā celto pili, kas uz klints paceļas pāri ezeram un tālumā esošajai pilsētiņai. Ļoti strauji paliek tumšs. Kāpjot lejā no kalna, liekas, esam nonākuši Ronjas mežā – ik brīdī iebreccas pūces, kaut kur tumsā aizskrien kāds dzīvnieks, bet visapkārt, ik brīdī iemirdzoties, lido mazi kukaiņi. Ezera naksnīgo ainavu papildina melnu siseņu koris.

Svētdiena. Agrs rīts – 3.00 no rīta uzmodina lietusgāze, kas radījusi lietus straumes cauri teltij. Nevar taču gulēt, ja virsū pil ūdens. Ar kursabiedriem paņemam savas slapjās mantas un pārvācamies uz labierīcībām – vismaz jumts virs galvas. Ilgi nesēžam šajā vietā, jo mūs laipni uzņem slovēņu kempinga apsargs. Pie kafijas tases, siltumā un sausumā risinās sarunas angļu mēlē par slovēņu un baltu valodām.

6.00 no rīta aizbraucam no Bledas uz Triglavu – Slovēnijas augstāko virsotni. 16 cilvēki – mazāk par pusi no Eiropas prakses braucējiem ir sadūsojušies to iekarot. Arī es ar pūlēm sekoju straujajam kāpienam. Galva griežas, sirds klauvējas. Šeit ir ļoti skaista daba – meži ar klinšu gabaliem, lieli sūnu paklāji, košas puķes, augstāk redzami izlocīti koki. Pats galvenais izvēlēties sev labāko kalnos kāpšanas tempu.

Gandrīz esam Triglava priekškalnu klinšu virsotnēs, kad sākas kalnu negaiss. Atliekam klinšu iekarošanu un dodamies lejā. Takas vietā tagad strauts, jāuzmanās no sliedošajiem akmeņiem. Ik pa brīdīm tajās vietās, kur, kāpjot augšā, redzējām aizas, ir ūdenskritumi, protams, tiem ir jādodas cauri. Pilnīgi slapji un nosaluši, izbaudījuši ekstrēmus apstākļus, nonākam autobusā, kur mēģinām sasildīties. Tieši tagad laukā sāk spīdēt saule.

Tajā pašā laikā, kad ekstrēmas dabas izbaudītāji devās Triglavā, ielejā palikušie kursabiedri apmeklēja klosteri Bledas ezera vidū un nebūt neizskatījās slapji.

Pa ceļam uz horvātu valsti mūsu izpētes objekts ir stalaktītu alas – Postojnska Jama. Sākumā ar vilcieniņu iebraucam pazemē, tad dodamies pa dažāda vecuma stalaktītu zālēm +80 temperatūrā.

Braucam uz Horvātiju. Uz robežas kaut kas vienreizējs – nepārbaudīja pat pases. Šeit sāk mainīties daba –

Baznīca kalnos

parādās siltzemu augi, ieraugām arī ilgi gaidīto Adrijas jūras līci. Apmešanās kempingā Opātijā, Istras pussalā pie Vidusjūras. Blakus teltīm tūjas un lauru koki. Klimats nemaz nav vēlīgs – saules nav, vēss, mums seko lietus. Kaut arī ir tumšs, daudzi dodas peldēties Adrijas jūras ūdeņos, un sekas... dažas adatas pēdās no jūras ežiem, kuru šajos tirajos, dziedrajos ūdeņos nav mazums.

Turpmāk vēl...

Autore - LINDA BIELE

Fotomateriāli:

VIKTORS OZOLIŅŠ,
ANDRA VALAINE,
LINDA BIELE

Latvijas Universitāte
Ielūdz savus darbiniekus uz
Ziemassvētku balli
šā gada 21. decembrī plkst. 19.00
Raina bulv. 19, Rīgā.

Programma:
Kudrins mūzikas - "E. Smeļņins",
Pļaviņas koreģ. "Bēns" grupas,
Sokolova "Arī mums ir "N. Krievs",
N. Krievs "Arī mums ir", "Arī mums ir",
E. Smeļņins "Arī mums ir", "Arī mums ir",
D. Krievs "Arī mums ir", "Arī mums ir",
R. Krievs "Arī mums ir", "Arī mums ir".

Apkalpošana:
Sertiss "Zem Zviedriem"

Pirmā šampanieša glāze no LU!!!
Ielūdzam visus LU darbiniekus
(bet arī visus, kas ir mūsu draugi)

Ielūdzam arī nepalikušos darbiniekus no LU, kuri ir šobrīd ārvalstīs.

Ezers pie kempinga Alpos

14. jūnijā, pavisam siltā Čehijas dienā (+25°C), no rīta sapulcējušies, Ģeogrāfijas fakultātes studenti devās uz alus darītavu. Ceļš bija visai piedrāzots ar dažādiem atkritumiem. Pēc noskatītas filmas par Staroprofenu uzņēmumu lēnā gaitā apskatījām alus darītavas telpas – lielos kubulus, maisus, no kuriem varēja pat nogaršot visādu grauzdējumu, raudzētavu, pagrabu, kur vēsumā alu tur mucās. Gaisā virmoja dažāda stipruma alus specifiskā dvinga.

Mūsu pastaiga beidzās nelielā krodziņā. Dažiem alus kauss iztukšojās visai ātri, bet citi pat vienu nespēja nodegustēt. Alus vēss, bet rūgts, katram jau sava gaume. Krodziņā arī patukšoja kabatas. Pasūtītā maltīte izrādījās ne vien milzīga un patiesi labi garšoja, bet arī labi maksāja. Solīto 70 – 80 kronu vietā tā izmaksāja 143 kronas. Kas to varēja zināt, ka čehi māk tā plēst naudiņu no tūristu maku (nu jā, pilsētas centrā tas arī parādās: parasta krūzīte maksā 20 kronas, krūzīte ar Prāgas uzrakstu – 120 kronas).

Ar piepildītiem vēderiem un iztukšotiem makiem pa īpaši īsu maršrutu pāri dzelzceļa tiltam un sīkām, krūmiem bagātām ieliņām raitā soli nonācām Alberto ielā, kur pulksten 13:00 bija paredzēta pulcēšanās viete uz Prāgas piepilsētu.

Pamazām salasījās visi studenti, un autobuss pa gleznainiem, mežainiem kalnu celiņiem aizveda mūs uz piepilsētu.

Apstāšanās Zaļās ķirzakas aizsardzības zonā. Apburītie ģeogrāfijas studenti sapaņņainām acīm skatījās uz gleznaino kanjonveida ainavu parkā un ar fotozibīņiem sekoja zaļo ķirzaku tramīgajiem skrējieniem.

Ceļš veda pa vasamīcu rajonu. Ceļmalās jau iesārti ķirši, šauras, kalnainas ieliņas, pa kurām parastos tūristus neved. Iebraucām nelielā piepilsētiņā, kur 17. gadsimtā ieguva zeltu. Tagad tas ir tikai Prāgas guļamrajons. Cilvēki jau 17:00 nāk mājās no darba, bet visumā redzami maz.

Paretam plaši labības lauki, kurus greznoja sarkanu magoņu galviņas. Parādījās mežu plašumi. Pa laikam arī mājās ar dažādu laiku kāmiņu jumtiem.

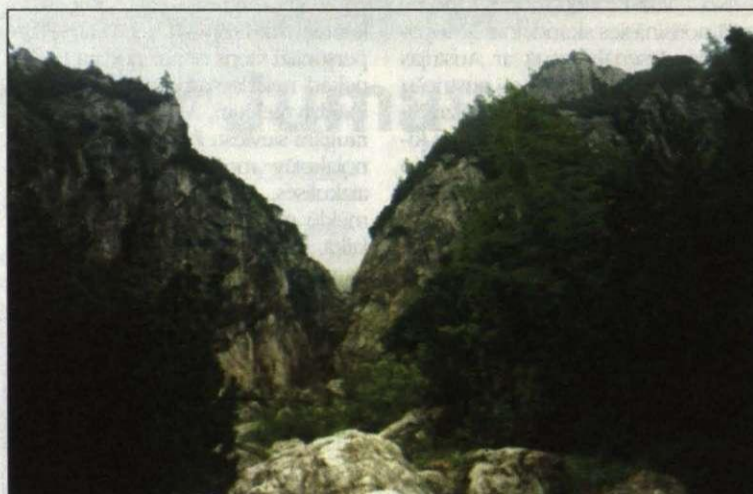
Nonākam vasamīcu rajonā. Pāris miljonu kronu, un mājiņa var būt tāva, ieskaitot gleznainu skatu uz kal-

WIKITA

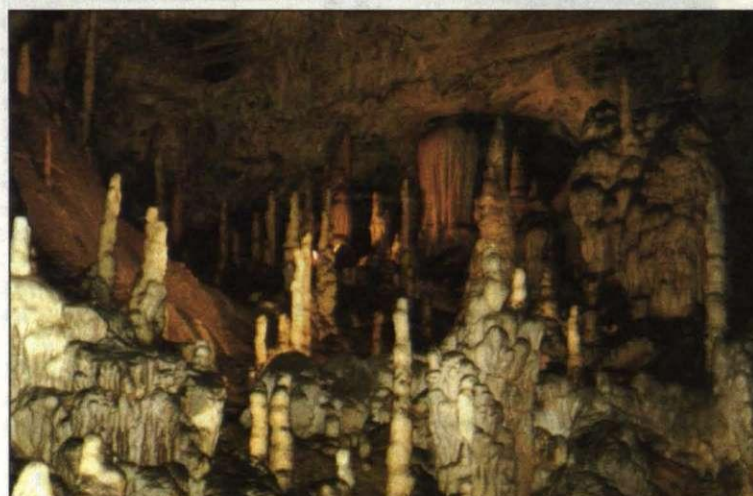
Skaistumkopšanas salona speciālisti ir gatavi palīdzēt kļūt pievilcīgām

- Veido frizūras un make-up!
- **Jaunums** - darbojas bioenerģētiķe - dziedniece, aromaterapeite (šī procedūra ieteicama tiem, kam ilgstošs darbs pie datora)
- Manikīra pakalpojuma cenai ievērojama atlaide - Ls 4,50, bet tikai **Ls 3,-**
- Darbojas solārijs
- LU studentiem, mācībspēkiem un darbiniekiem, uzrādot apliecību, joprojām cenu atlaides!

• **Adrese līdzšinējā:** Arhitektu ielā 1 (blakus LU Lielajai ēkai), telefons: 7212327

Ceļā uz Triglavu klintīm

Stalaktītu ala

"Universitātes Avīze"

(Iznāk katru otro otrdienu)

Redaktore ILZE BRINKMANE
Tekstus rediģē IEVA JASINSKA
Fotogrāfs TOMS GRINBERGS
Tekstus ievada BRIGITA KERSTENA
Datortālruni veido GUNTARS STEPĀNS

Adrese: Raina bulv. 19, 136. telpa, Rīga, LV-1586
(pastkastīte atrodas LU kancelejā)
Tālruni: 7034328, 7034329; Fakss un aut. atb. 7034330
Elektroniskais pasts: luua@lanet.lv
Mājas lapa Internetā: http://www.lanet.lv/~luua
Reģistrācijas apliecība Nr. 535.
Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauc uz "UA" obligāti.
Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar rakstu autoru viedokli.